

Jamsai
ทศลอจอ่าน
เท่าที่รู้...
พบเป็นของคุณ
Jamsai รัก

ทศลอจอ่าน

Jamsai
ทศลอจอ่าน

Andra

Jamsai

ทดลองอ่าน

"ฉันอยากได้คุณเป็นแฟน"

"อะไรนะ!" คำตอบที่ได้รับทำให้คนที่ปกติเยือกเย็นอยู่เสมออย่างหม่อมหลวง เทวิษณุถึงกับร้องออกมา

"มันก็น่าสนุกดีไม่ใช่หรือคะ แม่คุณหวงคุณขนาดมาลากคุณออกห่างจากฉัน แบบไม่คิดรักษามารยาทด้วยซ้ำ! แถมร้ายกับฉันต่างๆ นานา แต่วันหนึ่งคุณก็กลายเป็น แฟนฉันเสียเฉยๆ"

ชายหนุ่มจ้องคนที่เลิกคิ้วใส่เขาแบบแทบไม่เชื่อ และเมื่อเขาได้เห็นรอยยิ้มร้ายๆ ที่ติดตามมาหลังจากนั้นเขาก็ตระหนักว่าเธอหมายความว่าเธอหมายความว่าพูดจริงๆ

"ที่สำคัญฉันว่าคุณเป็นผู้ชายที่ดีคนหนึ่งนะ เป็นผู้ชายแบบที่จะต้องปกป้อง แฟนตัวเอง ฉันว่าให้คุณปกป้องฉันจากคุณพิมพ์มันต้องน่าสนใจมากแน่ หรือ ถ้าคุณไม่ปกป้องฉันก็ให้คนทั้งสังคมเฝ้าที่เรื่องแม่ัวลูกสะใภ้ดีกันให้เต็มที่ซะเลย ฉันพร้อมปั้นสุดๆ ในเมื่อตอนนี้ฉันเสียชื่อไปแล้ว จะต้องเป็นข่าวฉาวอีกนิดฉันไม่แคร์หรอก"

"คุณเป็นบ้าไปแล้ววี่ง" ปกติแล้วลูกชายของหม่อมราชวงศ์เทพทัตไม่ใช่คนที่จะ พุดจาแบบนี้กับใคร โดยเฉพาะผู้หญิงยิ่งแล้วใหญ่ แต่ครั้งนี้คำพูดและความคิดของเขา มั่นเกินความเข้าใจของเขาจริงๆ

เท่าที่รู้... ผมเป็นขอของคุณ ชุต เท่าที่... รัก

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2282-5

ภาพประกอบ Philipp Shuruev / Shutterstock.com

Tashsat / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดิ์ค่ะสาว ๆ งานมหรหรมนั่งสี่แห่งชาติวนกลับมาทั้งที่ เลิฟก็ไม่ว่าผลัดที่จะจัดชุดใหญ่ไปพะพระบิ ด้วยการไปหลอก... เอ๊ย! ไปชวนสามนักเขียนสุดฮอต 'อัญชรี' 'Andra' และ 'ฉัตรฉาย' กลับมาทำโปรเจกต์ร่วมกันอีกครั้ง

ชุด 'เท่าที่... รัก' เป็นเรื่องของสามหนุ่มพี่น้องต่างพ่อ ซึ่งมี 'พิมพ์ภัทรา ภูรินทร์' คุณแม่สวยแซ่บสาวสองพันปีคนเดียวกัน แม้ต่างคนจะโตมากับพ่อของตัวเอง มีบุคลิกลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่เลิฟคอนเฟิร์มว่า 'เหมือน-กัน-มากกก' ...ก็คือออร่าความหล่อและรักนางเอกมากยิ่งงี้ละคะ!

โดยลูกชายทั้งสามของคุณพิมพ์ภัทรา ประกอบด้วย

1. คุณอิชย์ 'อิชยะ' ลูกชายคนโต จากเรื่อง 'เท่าที่ใจ... เว้าวอน' โดย ฉัตรฉาย

2. คุณเทมส์ 'หม่อมหลวงเทวิษณ์' ลูกชายคนรองจากเรื่อง 'เท่าที่รู้... ผมเป็นของคุณ' โดย Andra

3. คุณอาร์ตี้ 'ดร. อชิระ' ลูกชายคนเล็ก จากเรื่อง 'เท่าที่หวง... ดั่งดวงใจ' โดย อัญชรี

'เท่าที่รู้... ผมเป็นของคุณ' คือเรื่องราวของ 'หม่อมหลวงเทวิษณ์ ฉัตร' กับ 'หนึ่งนาเรศ' สาวสวยที่คุณแม่ไม่ปลื้มหน้ามาก แต่แล้วทั้งคู่กลับมามี 'ซัมธิง' บางอย่างต่อกัน ส่วนเรื่องราวจะเป็นอย่างไรนั้นติดตามได้ในเล่มเลยค่า และใครที่เคยอ่าน 'สราญฤดี' แล้วกำลังคิดถึงสองหนุ่มฉัตรอายุละก็... เลิฟกระซิบเลยว่าได้เจอพวกเขาแน่นอน~

ถึงแต่ละเล่มจะอ่านแยกกันได้ แต่คุณพิมพ์ภัทรามีลูกชายสามคนฉันใดสาว ๆ เลิฟก็อย่าลืมตามเก็บพระเอกให้ครบสามคนฉันนั้นนะคะ ส่วนตัวเลิฟเองนั้น... ขอตามไปเก็บอีกสองหนุ่มให้ครบก่อน ไว้เจอกันใหม่ค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ชื่อแอนดะ... ครั้งหนึ่งของนามปากกา Andra ก็ได้มาจากชื่อเล่นนี้แหละ
เป็นคนช่างอ่านมาตั้งแต่จำความได้ อ่านทุกสิ่งอย่างตั้งแต่การ์ตูนยัน
หนังสือธรรมะ ยิ่งโตก็ยิ่งอ่านสุดท้ายกลายเป็นขยับมาเขียน เผลอแป็บเดียว
ก็เขียนมาหลายปีแล้ว และทุกวันนี้ก็ยังมีความสุขกับการเขียนอยู่ และยังคง
ที่อยู่ทุกเชื่อกันกับความมหัศจรรย์แห่งโลกของตัวอักษร มันสร้างโลกได้
สร้างประสบการณ์ได้ และสร้างมิตรภาพได้ เลยตั้งใจว่าจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ
เพราะนอกจากเป็นสิ่งทีรักแล้ว ยังอยากแบ่งปันความมหัศจรรย์กับทุกคนด้วย
ขอขอบคุณจากใจสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์
กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านทุกท่าน ถ้าขาดใคร
คนใดคนหนึ่งไป Andra ก็คงไม่มีวันนี้ ขอขอบคุณสำหรับความอบอุ่นและ
ความรู้สึที่ดีๆ ทีมอบให้กันไม่ขาด ใครจะเชื่อว่าตัวอักษรจะถักทอเป็นมิตรภาพ
ที่งดงามได้ขนาดนี้เสมอ

ติดต่อ ดิชม ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

ลำคอกพิบพีแ่่มไล่ ขอร่ว่บเป็นส่ว่นหนึ่่ง
ของการสร้า่งวัฒนธรรบ 'การอ่าน' ใ้เกิดขั้่นในสังคมไทย

ร่ว่มพุดคุย เสนอแนะะ กั้บนิยาย LOVE ได้้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"ที่ดูแล้วตัวเองก็ยังสวยพริ้งทั้งที่อายุเลขห้าแล้วก็น่าชื่นชมอยู่หรอก แต่ด้วยนิสัยควรต้องเรียกเป็นนางมารสองพันปีมากกว่าสาวสองพันปี"

คำพูดที่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์หมั่นไส้ถึงความสนใจของหม่อมหลวง เทวิษณุที่กำลังเดินเข้าสู่งานแฟชั่นโชว์เอาไว้ได้ เมื่อเขาหันไปมองตามเสียง ก็พบว่าคนพูดเป็นสุภาพสตรีสวยเปรี้ยวที่เขาคุ้นหน้าดี และเขาก็ไม่แปลกใจสักนิดที่เป็นเธอ... หนึ่งนาเรศ อิงรัตนะ หรือที่รู้จักกันในนาม 'คุณหนึ่ง'

ดวงตาคมกริบจับจ้องสาวสวยเจ้าของเรือนผมยาวสีน้ำตาลทองกับ ดวงตากลมโต เขาเฝ้ามองใบหน้านางมเบ้น้อยๆ ตามแรงอารมณ์ จวบจน หญิงสาวหันมา สายตาสองคู่สบกันพอดี เธอหนึ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะจ้องกลับมา เขม็ง ราวจะถามว่ามีปัญหาอะไรกับคำวิจารณ์ของเธอหรือเปล่า ซึ่งแน่นอนว่า เขาไม่มี...

ไม่ใช่อะไร ถ้าไม่จำเป็นเขาก็ไม่อยากจะทะเลาะกับผู้หญิง โดยเฉพาะ ในที่สาธารณะแบบนี้

และที่สำคัญเขาไม่อยากเป็นต้นเหตุให้ผู้หญิงทะเลาะกันด้วย

ชายหนุ่มมองอีกฝ่ายในระยะไกลอีกครั้งเพื่อเตือนให้หนึ่งนาเรศ

ระวังปากมากกว่านี้ ไม่ว่าจะเขาจะเข้าใจหรือไม่ก็ตาม จากนั้นเขาก็ก้าวเดินต่อไปยังแถวหน้าเวทีซึ่งมีคนกลุ่มใหญ่ยืนอยู่ พนักงานฝ่ายอีเวนต์บอกเขาว่าให้เดินมาตรงนี้ ซึ่งดูจากรูปการณ์แล้วคนที่เขามองหาก็น่าจะอยู่ในกลุ่มคนเหล่านี้จริงๆ

แม่ของเขารักการเป็นจุดเด่น...

หม่อมหลวงเทวีษฎ์เดินไปไม่กี่ก้าวก็เห็นผู้ให้กำเนิด... พิมพภัทรา ภูรินทร์ โดดเด่นเสมอ แม้ยามนี้อายุจะมีเลขห้าหน้าห้า แต่ด้วยรูปลักษณะภายนอกแล้วให้บอกว่าท่านอายุเพิ่งอยู่ในหลักสามสิบก็เชื่อได้ ไม่เพียงหน้าตาผิวพรรณที่ท่านดูแลบำรุงและเสริมเติมด้วยสารพัดวิธี หากท่านยังเป็นสาวเปรี้ยวที่ตามทันทุกเทรนด์แฟชั่น บางครั้งก็นำเทรนด์เอง และท่านก็รสนิยมดีเสียด้วย

"เทมส์" พิมพภัทราร้องออกมาพร้อมกับโบกไม้โบกมือทันทีที่ลูกชายปรากฏตัวในครรถองสายตา ไม่สนใจว่ากำลังคุยกับใครอยู่

เมื่อคนอื่นๆ ในวงสนทนาหันมามอง มุมปากของคนเป็นลูกชายก็ยกตามความเคยชินมากกว่าตั้งใจ เขาส่งรอยยิ้มตามมารยาทไปให้ทุกคนโดยถ้วนทั่วตอนแทรกตัวผ่านใครต่อใครไปหาแม่... ชายหนุ่มยกมือไหว้ขณะที่แม่ยกสองแขนขึ้นโอบกอดเขาแล้วแอร์คิสพร้อมทำเสียง 'ม๊วะ'

"สุดหล่อของคุณแม่ คิดถึงจัง ยังนึกอยู่เลยว่าวันนี้จะได้เจอเทมส์ไหม"

"ถ้าผมอยู่ห่างแล้วรู้ว่าคุณแม่มาก็ต้องได้เจออยู่แล้วละครับ" เขาบอกดวงตาสีนิลตวัดไปมองข้างกายพิมพภัทราอย่างรวดเร็ว ครั้นเห็นว่ามันว่างเปล่า ถัดไปมีแค่เพื่อนในวงสังคมนไฮโซของท่านเขาก็สบายใจขึ้นเล็กน้อย

ปัจจุบันพิมพภัทรา มี 'คูรัก' เป็นดาราที่อายุยังไม่ถึงสามสิบชื่อวรินทร์ หุตง่ายๆ ว่าอีกฝ่ายอายุน้อยกว่าเขาเสียอีก ซึ่งมันก็ทำให้เขากระอักกระอ่วนแบบแปลกๆ ถึงวรินทร์จะดูแลแม่เขาดีและเข้ากับท่านได้จนสามารถอยู่ด้วยกัน

ได้นานกว่าคนอื่นๆ ที่ผ่านมา กระนั้นเขาก็คงไม่มีทางชินง่าย ๆ

แต่ก็นั่นแหละ...มันเป็นเรื่องราวส่วนตัวของพิมพ์ภัทรา เหมือนกับเรื่องที่ทำนแต่งงานสามครั้ง มีลูกชายจากการแต่งงานครั้งละคน จนทำให้เขามีพี่ชายต่างพ่ออีกหนึ่งคนและน้องชายต่างพ่ออีกหนึ่งคน กระทั่งในที่สุดทำนก็เลิกแต่งงานแล้วเปลี่ยนคู่รักไปเรื่อยๆ แทน จนมาถึงคนล่าสุดคือวรินทร์

ไม่ว่าชีวิตของพิมพ์ภัทราจะโหดโผนและเต็มไปด้วยสีสันขนาดไหนท้ายที่สุดแล้วทำนก็คือแม่ของเขายูดี ถึงทำนจะไม่ค่อยได้เลี้ยงดูเขาใกล้ชิดเพราะเขาอยู่กับพ่อ แต่ทำนก็ทำหน้าที่แม่แบบห่างๆ ได้ดีพอสมควร

"แต่เนี่ยเดี๋ยวผมต้องกลับขึ้นไปประชุมแล้ว..."

"นั่นไง ทั้งปี" ผู้เป็นแม่ทำท่าเบื่อหน่าย "มาห่างนี้ที่ไรเจอกันก็ทีๆ เเทมส์ก็ต้องประชุมๆๆ"

"ผมรับเงินเดือนเขานี่ครับ" หม่อมหลวงเทวีชญ์ยิ้ม

"จ้ะ แล้วเขาก็ใช้เทมส์ซะคุ้มเลย"

"ถ้าผมเป็นคนจ่ายเงินผมก็ต้องใช้พนักงานที่จ้างให้คุ้มเหมือนกัน" ลูกชายบอก ยังคงยิ้มอยู่ "เดี๋ยวผมต้องไปแล้ว เอาไว้เราค่อยนัดเจอกันนอกรอบนะครับ"

"นี่ก็อีกเรื่อง บอกจะนัดเจอก็รีบแล้ว ไม่ได้นัดสักที" พิมพ์ภัทราตวัดสายตาค้อนอย่างเปี่ยมไปด้วยจริต ก่อนจะตบตันแขนลูกชายเบาๆ "เอาล่ะๆ ไปทำงานเถอะจ้ะ ไว้ค่อยเจอกัน"

หม่อมหลวงเทวีชญ์ยกมือไหว้ลาแม่ จากนั้นเขาก็หันไปส่งยิ้มให้ทุกคนรอบวงสนทนาอีกครั้งก่อนจะผละจากมา บนใบหน้าหล่อเหลายังมีรอยยิ้มเล็กๆ ติดอยู่ อีกครั้งที่มันเป็นการยิ้มตามหน้าที่ ลำพังตัวเขาไม่สนใจภาพลักษณ์ของตัวเองเท่าไร หากในความเป็นจริงเขามีหมวกอีกหลายใบสวมซ้อนกันอยู่ โดยเฉพาะตำแหน่งผู้บริหารของห้างสรรพสินค้า

แต่การเป็นผู้บริหารของห้างก็มีข้อดี คือพอมือเีเวนต์หรุๆ ในห้าง

ที่ตัวเขาดูแลอยู่และพิมพ์ตราได้รับเชิญให้เข้าร่วม เขาก็แค่ต้องแวะมาเจอท่าน สักแวบ ซึ่งงานลักษณะนี้ก็มักแทบทุกเดือน เขาจึงไม่ต้องนัดเจอท่านเลย... มันไม่ใช่ว่าเขารังเกียจจริงจนแมงบังเกิดเกล้า แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาไม่ได้สนิทกับท่าน ซ้ำมันยังมีอะไรหลายอย่างที่ทำให้เขาไม่สะดวกใจที่จะใช้เวลากับท่าน นานๆ เท่าไหร่ ดังนั้นให้เรื่องดำเนินไปแบบนี้ก็ถือว่าดีแล้ว

ร่างสูงเดินย้อนกลับมาทางเดิม นั้นทำให้เขาต้องเฉียดใกล้จุดที่หนึ่งนาเรศยืนอยู่กับเพื่อนอีกครั้ง เขาไม่ได้ใส่ใจเธอนัก ทว่า...

"นำหมั้นได้"

เสียงของหญิงสาวลอยมาเข้าโสตประสาทอีกหน หม่อมหลวงเทวีษณ์ ไม่ได้หยุดเดินแต่เบือนหน้าไปหาเธออีกรอบ คราวนี้ซึ่งตาคู่ใส่เธอแถมเพิ่มไปด้วย กระนั้นเธอก็ยังลอยหน้าลอยตาคล้ายจะท้าทาย นั้นทำให้เขานึกฉิวอย่างช่วยไม่ได้ แต่ชายาวๆ ก็ยังพาเขาเดินออกจากพื้นที่จัดงานต่อ ไม่ได้คิดจะหยุดแวะต่อความยาวสาวความยืด

หนึ่งนาเรศตั้งใจกว่นประสาทและชวนทะเลาะชัดๆ...เป็นผู้หญิงที่ไม่น่าวิสาสะด้วยจริงๆ

บทที่ 1

ช่วยสมพงศ์

มาเจอกันอีกได้ไงเนี่ย!

หนึ่งนาเรศจ้องบุรุษร่างสูงที่เดินมาจากทิศตรงข้ามและมาหยุดยืนมองกันที่หน้าทางเข้าร้านขนมหวานชื่อดัง ความจริงเธอสังเกตเห็นเขาตั้งแต่อยู่ไกลๆ แล้ว นอกจากความสูงแล้วหน้าตาของเขาก็หล่อเหลาโดดเด่นเสียขนาดนั้น เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่เห็นเขา หากตอนแรกเธอคิดว่าแค่ทำเป็นเดินสวนกันไปเฉยๆ ก็ไม่ได้ยากอะไร ไม่นึกว่าเอาเข้าจริงเธอกับเขาต่างมาหยุดแล้วทำท่าจะเลี้ยวเข้าร้านเดียวกันแบบนี้

จะเรียกว่าดวงสมพงศ์หรือถึงคราวช่วยก็ไม่รู้ ห้างนี้คือห้างพลาเซเรียของพวกราชสกุลฉัตราก็จริง แต่มันก็ไม่ใช่สาขาที่เขาเป็นผู้บริหารอยู่ตระกูลนี้ใช้เครือญาติบริหารห้างสาขาหลักๆ ห้างสาขาที่เขาดูแลนั้นอยู่ห่างไปสี่สถานีรถไฟฟ้า ไม่น่าไกล...แต่เธอก็ไม่คิดว่าเขาจะมาโผล่ที่นี่ในเวลานี้

บางที่เขาอาจจะมาประชุม เยี่ยมญาติ หรืออะไรก็ได้...แต่ก็นั่นแหละเมื่อวานก็เพิ่งเจอกันที่ห้างสาขาของเขาแท้ๆ วันนี้ยังอุตสาห์มาเจอกันอีก!

แบบนี้ต้องเรียกว่าช่วยสมพงศ์!

สองหนุ่มสาวมองกันดูจู้จี้ว่าใครจะเดินเข้าไปในร้านก่อน

จนสุดท้ายหม่อมหลวงเทวีษฎ์ก็ผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญให้เธอเข้าร้าน เธอไม่แปลกใจ อีกฝ่ายได้รับเสียงชื่นชมอยู่เนืองๆ โนงสังคมว่าเป็นสุภาพบุรุษ ก่อนหน้านี้เธอก็มองเขาในแง่ นั้น ทว่าตั้งแต่ 'เกิดเรื่อง' เธอก็มองเขาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ดังนั้นตอนนี้จากที่ควรจะชื่นชมเลยกลายเป็นหมั่นไส้ อย่างไรก็ตาม การจะทำตัวบึ้งใส่ทั้งที่เขาแสดงมารยาทที่ดีออกมาแล้ว ไม่ใช่เป็นเรื่องฉลาด โดยเฉพาะต่อหน้าพนักงานของร้านที่กำลังยืนจตุจ จ้องๆ คล้ายไม่แน่ใจในสถานการณ์ระหว่างเธอกับเขา

"ขอบคุณค่ะ"

หญิงสาวเอ่ยสั้นๆ แบบให้อีกฝ่ายรู้ว่าเป็นการพูดตามมารยาท จากนั้นเธอก็เดินเข้าสู่ร้านขนมหวานและกวาดสายตามองหาโต๊ะว่าง ด้วยความที่ร้านนี้ค่อนข้างดัง จึงไม่แปลกที่คนจะแน่นร้านในช่วงที่ยังคาบเกี่ยวเวลาอาหารกลางวันแบบนี้... หลังจากสอดส่ายสายตาคู่หนึ่งเธอก็ต้องชะงักเมื่อภาพของสตรีคนหนึ่งผ่านเข้ามาในครรลองสายตา

พิมพ์ภัทรา!

มิน่าคุณหม่อมหลวงถึงมาโผล่ที่นี่ หนึ่งในนาเรศนี่กขณะทีร่างสูงเดินผ่านหน้าเธอตรงไปยังโต๊ะของแม่เขา

"ตอนนี้เหลือโต๊ะว่างโต๊ะเดียวค่ะคุณลูกค้า" พนักงานของร้านปรารถเข้ามาเมื่อแน่ใจว่าสาวสวยจะไม่ไปนั่งกับชายหนุ่มที่ยืนมองหน้ากันตรงหน้าร้าน

หนึ่งในนาเรศหันมองพนักงาน จากนั้นเธอก็เบนสายตตามารมายมือของอีกฝ่าย แล้วเธอก็พบว่าโต๊ะตัวนั้นอยู่เยื้องกับโต๊ะของสองแม่ลูก ห่างกันแค่สองโต๊ะเท่านั้น... เธอหันรีหันขวางอยู่ชั่วขณะก่อนจะตัดสินใจเดินไปนั่งที่โต๊ะนั้น เพราะถ้าจู่ๆ เดินออกจากร้านมันก็เหมือนเธอหนีพิมพ์ภัทรา ซึ่งเธอไม่มีความจำเป็นต้องหนี และที่ยิ่งกว่านั้นคือเธอนัดเพื่อนสนิทเอาไว้ เพื่อนเลือกร้านนี้เองเพราะอยากกินขนมอะไรสักอย่าง

หญิงสาวสั่งสมูธตี้มะม่วงโดยไม่รอให้พนักงานเอาเมนูมาให้ พออีกฝ่าย
ไปแล้วเธอก็รีบหยิบมือถือขึ้นมาจากกระเป๋าสะพายแล้วกดต่อสายอย่างรวดเร็ว

"จะถึงแล้วแก" สินีนาถผู้เป็นเพื่อนสนิทส่งเสียงมาทันควัน

"เออๆ แต่ที่ฉันโทรหาแกเนี่ยคือจะถามว่าเปลี่ยนร้านนั่งได้ปะ"

"ทำไมอะ ร้านไม่มีโต๊ะเหรอ"

"มี โต๊ะสุดท้ายเลย แต่ว่าฉันเจอสองแม่ลูกนั่นนะ" หนึ่งนาเรศยกมือขึ้น
ป้องปากเพื่อไม่ให้เสียงพูดเล็ดลอดออกไป

"สองแม่ลูกไหน" เพื่อนถามกลับมาเสียงงงๆ

"ก็สองแม่ลูกนั่นนะ...ที่มีเรื่องกับฉันไง" เธอชัดใจหน่อยๆ ที่เพื่อน
ไม่เข้าใจ ปกติเธอไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับสองแม่ลูกที่ไหนมาก่อน ดังนั้นอีกฝ่าย
น่าจะนึกได้

"อ้อ คุณพิมพ์กับคุณเทมส์เหรอ"

"ใช่ล่ะสิ"

"แล้วโต๊ะติดกันเลยหรือไง" สินีนาถซักต่อ

"เปล่า เยื้องๆ"

"แหม ก็แค่เยื้อง ตอนนี่แกนั่งหันหลังให้คุณพิมพ์อยู่ใช่ไหมล่ะ"

"ใช่สิ ฉันจะนั่งหันหน้าหาเขาทำไมล่ะ" หนึ่งนาเรศกลอกตา ก่อนจะ
นึกอะไรขึ้นมาได้ เธออ้าปากจะพูดต่อ หากก็ยิ่งซ้ากว่าเพื่อน

"นั่นก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไรเลย แกหันหลังก็ไม่เห็นพวกเขาแล้ว"

"แต่..." เธอจะแย้ง กระนั้นด้วยความที่เป็นเพื่อนกันมานานปลายสาย
ก็รู้ทันตามเคย

"น่าแก ฉันอยากกินบิงซูมะม่วงอะ มันเป็นเมนูเฉพาะเดือน แคมวันนี้
ก็วันสุดท้ายแล้วด้วย"

สินีนาถองลงมาตามสัญญาณโทรศัพท์ ทำเอาเธออ้าปากพะงาบๆ
จะอแงแข่งกับเพื่อนก็พูดไม่ออก สุดท้ายก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือก

ไว้กับผู้ชาย ส่วนนางศาคณาญาติที่อับอายก็รีบจับคุณเธอใส่ตะกร้าล้างน้ำ
คลุมถุงชนให้แต่งงานกับหม่อมราชวงศ์เทพทัต ฉัตรราชซึ่งก็คือพ่อของ
หม่อมหลวงเทวีษฏ์นั่นเอง... หากมองแค่สถานะทางสังคมทั้งสองก็ดูเหมาะสม
กันดี กระนั้นถ้าใครได้รู้จักพ่อแม่ของชายหนุ่มก็จะรู้ว่าสองคนนี้ต่างกัน
โดยสิ้นเชิง ฝ่ายชายหนุ่มเฉลียวฉลาด ส่วนฝ่ายหญิงร้อนรุ่มดุไฟ จริงอยู่
คู่ที่ต่างกันไม่จำเป็นต้องเข้ากันไม่ได้เสมอไป ทว่าสำหรับคุณนี่เห็นได้ชัดมากกว่า
เป็นอย่างนั้น และสุดท้ายทั้งสองก็เลิกกันจริงๆ โดยคุณเธอทิ้งลูกไว้กับ
อดีตสามีเหมือนเดิม ซึ่งจะว่าไปก็อาจเป็นโชคดีของหม่อมหลวงเทวีษฏ์แล้ว
ก็ได้

อย่างไรก็ตามพิมพ์ภัทราไม่หยุดชีวิตรักของตัวเองไว้แค่นั้น คราวนี้
คุณเธอเบนเข็มไปหาผู้ชายคงแก่เรียนจนได้ลูกชายอีกคน และคุณเธอก็หย่า
อีกรอบ คราวนี้ดูเหมือนคุณเธอจะได้เรียนรู้แล้วว่าแต่งงานไปก็เท่านี้
เลยเปลี่ยนแปลงฤทธิ์ใหม่ คุณเธอเลิกแต่งงานแล้วหันไปใช้วิธีเปลี่ยนผู้ชาย
ที่คบหรือคงไปเรื่อยๆ ตรงนี้เองที่ข้าเฝ้าที่ซอบนั้ เพราะผู้ชายของ
พิมพ์ภัทรานี้หลากหลายมาก ไม่ว่าจะเรื่องรูปลักษณ์ ฐานะ นิสัยใจคอ
หรือกระทั่งอายุ

ปัจจุบันผู้ชายของพิมพ์ภัทราอายุน้อยกว่าคุณเธอราวครึ่งหนึ่ง เป็นดารา
เสียชีวิต ถึงจะไม่ดังอะไรนักก็ตาม อีกทั้งฝ่ายหญิงก็ไม่ได้ออกตัวเรียกว่า
เป็นแฟน แค่คงกันไปไหนต่อไหนให้คนอื่นรับรู้เข้าใจกันเอง มันไม่แปลก
ในเมื่อคุณเธอรวยจนสามารถเลี้ยงผู้ชายได้เป็นโหลแบบขนตาองๆ ไม่ร่วง
สักเส้น แต่ที่แปลกคือคุณเธออยู่กับดาราชื่อวรัณธรคนนี้เป็นปีแล้ว ซึ่งถือว่า
นานกว่าผู้ชายคนอื่นๆ ที่ผ่านมามาก ตอนนี่ใครต่อใครจึงพากันสงสัยว่า
พิมพ์ภัทราอาจหยุดที่คนนี่ กระนั้นก็มีคนไม่เห็นด้วย บอกว่าสันดานคน
เปลี่ยนยาก ดังนั้นจึงเชื่อกันว่าอีกไม่นานคุณเธอก็น่าจะเดินหน้าไปหาผู้ชาย
คนใหม่ ซึ่งเรื่องนี้ก็ต้องรอดูกันต่อไป

ความจริงแล้วหนึ่งนาเรศไม่ได้สนใจเรื่องชีวิตรักอันแสนมีสีสันของ พิมพ์ภัทราเลย ถ้าฟังแค่เรื่องงานเธอก็ยุ่งจนหัวปั่นแล้ว และที่ผ่านมา เธอกับอีกฝ่ายก็แคร์จกกันผ่านๆ ตามงานเลี้ยง ทำนองว่ารู้จักหน้ากับชื่อ ของกันและกัน ไม่เคยโอภาปราศรัยกันจริงจังด้วยซ้ำ จนกระทั่งเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว ตอนพิมพ์ภัทรายังโสดก่อนจะเจอวันธร คุณเธอมาอยู่กับพ่อของเธอ!

ตั้งแต่แม่ของหนึ่งนาเรศเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตอนเธอยังไม่ทัน เข้ามหาวิทยาลัยดี วรยศพ่อของเธอก็ครองตัวเป็นโสดมาตลอด ท่านบอกว่า ในเมื่อมีเธออยู่ตั้งนั้นก็ไม่มีทางเหงา อีกอย่างแค่เรื่องบริษัทท่านก็ปวดหัวมาก จนไม่นึกอยากหาเรื่องใส่ตัวเพิ่มด้วยการรับใครอีกคนเข้ามาในบ้าน ซึ่งจะว่าไป มันก็เป็นเหตุผลที่ฟังขึ้นในเวลานั้น ตอนที่แม่ป่วยครอบครัวเธอหมดคำปรึกษา ไปเยอะมากจนส่งผลกระทบต่อบริษัทเฟอร์นิเจอร์ที่ทำมาเยี่สิบกว่าปี สถานะ การเงินในเวลานั้นถือว่าอ่อนแอ กว่าวรยศกับเธอจะช่วยกันฝ่าฟันกลับมาได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่ถ้าตอนนั้นพ่อเกิดนึกอยากมีภรรยาใหม่ขึ้นมา มันอาจจะ ยากยิ่งกว่านี้อีกก็ได้

โดยสรุปก็คือพ่อของเธอโสดและไม่สนใจใคร จนกระทั่งวรยศไปงาน แต่งงานงานหนึ่งกับเธอและได้พบกับพิมพ์ภัทรา คุณเธอแสดงความสนใจ พ่อเธอจนสังเกตได้ ตอนแรกหนึ่งนาเรศคิดว่าถ้าพ่อทำเฉยเสียอีกฝ่าย น่าจะเลิกร้างไปเอง หากความจริงไม่เป็นเช่นนั้น พิมพ์ภัทราเหมือนอยาก เอาชนะวรยศเลยเดินหน้ารุกเต็มที่ ไม่สนใจแม้พ่อเธอจะแสดงท่าทีเฉยชา ไม่ตอบสนองใดๆ เลยก็ตาม จนหญิงสาวได้ยื่นว่าวรยศเริ่มโดนลากเข้าไป เป็นหัวข้อซุบซิบในวงสังคม เธอเลยทนไม่ไหวและตัดสินใจเข้าไปพูดกับ พิมพ์ภัทราอย่างสุภาพหากตรงไปตรงมาว่าขอให้เลิกยุ่งุ่นวายกับพ่อเธอ เสียที

วันนั้นไม่ได้เกิดเหตุทุ้มเสียงใหญ่โตแต่อย่างใด หนึ่งนาเรศจึงสรุป เอาเองว่าแม่ของหม่อมหลวงเทวิษณ์เข้าใจแล้ว หากเอาเข้าจริงปรากฏว่า

ไม่ใช่ คุณเธอเล็กยุ่งกับวรายศ กระนั้นกลับเอาเธอกับพ่อไปเหน็บแนม
หาว่าเธอเป็นลูกแหงหวงพ่อบ้างล่ะ หาว่าพ่อเธอไม่มีความเป็นผู้นำและ
อยู่ใต้อาณัติลูกสาวบ้างล่ะ ขนาดที่คุณเธอมีวันครบแล้วก็ยังไม่ยอมเลิก
เธอเลยควั่นออกหูจนตามไปจนจะพิมพ์ภัทราถึงที่ คราวนี้เธอไม่สนด้วยว่า
จะต้องรักษาหน้าอีกฝ่ายไม่ให้คนอื่นรู้ ก็ในเมื่ออีกฝ่ายยังทำลายชื่อเสียง
ของเธอกับพ่ออย่างไรมารายท แล้วเธอจะไปแคร์คุณเธอทำไม

กับคนแบบนี้ต้องตาต่อตา ฟันต่อฟัน!

'คุณพิมพ์ภัทราคะ ฉันขอคุยด้วยหน่อย'

ถึงจะโมโหอย่างไรหากจะให้ไปวินแวดๆ ในที่สาธารณะนั้นไม่ใช่นิสัย
ของเธอ ดังนั้นเธอจึงเพียงปราดเข้าไปหยุดยืนข้างโต๊ะน้ำชาในโรงแรมชื่อดัง
ซึ่งเป้าหมายกำลังนั่งจิบชาเม้าท์กับเพื่อนๆ อยู่ พอไปถึงเธอก็เปิดประเด็น
ทันที 'ไม่คิดจะรอฟังคำทักทายหรือสัญญาใดๆ เพราะยังงั้นนี่เธอก็ต้อง
พูดกับอีกฝ่ายให้รู้เรื่อง

'ฉันอยากจะมาพูดให้ชัดอีกครั้งเพื่อตอนคุยกันครั้งก่อนคุณฟังไม่เข้าใจ
ขอไม่พูดเป็นการส่วนตัวนะคะเพราะฉันต้องการพยาน เพื่อคุณไม่แน่ใจว่า
รับสารไปถูกไหมจะได้กลับไปถามเพื่อนที่หลังได้'

หนึ่งนาเรศไปรอยยิ้มหวานเคลือบยาพิษใส่ตาอีกฝ่ายที่ดูยังอึ้งๆ คง
คาดไม่ถึงว่าเธอจะบุกมารัวคำพูดใส่เป็นชุดแบบนี้

'เอาล่ะคะ เข้าเรื่องเลยจะได้ไม่เสียเวลา ก่อนอื่นฉันขอยืนยันอีกครั้งว่า
ฉันไม่เคยคิดจะก้าวกายเรื่องชีวิตส่วนตัวของคุณพ่อ ถ้าท่านอยากจะมี
ภรรยาใหม่ฉันก็ไม่ปัญหา ที่ผ่านมามีผู้หญิงมาทอตสะพานให้คุณพ่อฉันเยอะ
หลายคนเป็นผู้หญิงที่ฉันว่าประวัติและน่าประทับใจ แต่ท่านก็เลือกจะเป็น
โสดอยู่ดี...คุณพ่อฉันชอบทำนองๆ นะคะ เพื่อรักษาหน้าผู้หญิงนั้นแหละ
ผู้หญิงส่วนใหญ่เขาก็รักษาเกียรติของตัวเองกันดีและถอยออกไปเงียบๆ
นานๆ ถึงจะเจอพวกไร้สติจนคุณพ่อต้องวานให้ฉันช่วยพูดให้สักคน'

แม้สีหน้าท่าทางและคำพูดของหญิงสาวจะฟังสุภาพอย่างยิ่ง กระนั้น
เนื้อความแฝงไว้ด้วยการเหน็บแนมแตกตั้นพึมพำที่ทราแทบทุกประโยค
ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ฝ่ายหลังจะจ้องเธออย่างจะกินเลือดกินเนื้อ ส่วนเพื่อน ๆ
ของคุณเธอก็ดูเหมือนจะช็อกกันไปหมดแล้ว แต่ก็แน่นอนว่าเธอไม่แยแส
สักนิดและยังเดินหน้าต่อ

'สรุปนะคะ ฉันพยายามพูดให้ง่ายที่สุดเพื่อที่คุณจะได้ไม่เข้าใจผิดอีก
ข้อหนึ่งคือฉันไม่ได้หวงคุณพ่อ ข้อสองคุณพ่อฉันอยากโสตนเองไม่ใช่เพราะ
ฉันบังคับ ข้อสามคุณพ่อของฉันไม่ได้ชอบคุณ และสุดท้ายถือว่าเป็นข้อสาม
จุดห้าแล้วกัน คุณเองก็มีผู้ชายคนใหม่แล้ว...'

'คุณหนึ่งนาเรศ' เสียงทุ้มลอยมาแทรกจากทางด้านหลังก่อนที่เธอ
จะทันพูดจบประโยค พอหันไปก็พบว่า เป็นหม่อมหลวงเทวีษฎ์ สีหน้าของเขา
เคร่งขรึมอย่างยิ่ง 'ผมขอคุยกับคุณหน่อยได้ไหมครับ... คุณเป็นการส่วนตัว'
ดวงตากกลมโตสีน้ำตาลมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างประเมิน ก่อนที่
หญิงสาวจะเหลือบสายตาไปมองพึมพำทราอีกรอบ อันที่จริงก็พอจะพูดได้ว่า
เธอเสร็จธุระกับอีกฝ่ายแล้ว ดังนั้นเธอจึงพยักหน้ารับ

'ได้ค่ะ'

'เชิญครับ' ชายหนุ่มผายมือไปยังทางออกของร้านน้ำชา

'หวังว่าครั้งนี้คุณคงเข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนแล้วนะคะ จะได้ไม่เอาเรื่องนี้
ไปพูดมิดๆ อีก' หนึ่งนาเรศไม่วายหันไปหาพึมพำทราอีกรอบ จากนั้นก็หันไป
ไปรยยิ้มให้คนที่เหลือในโต๊ะโดยถ้วนทั่ว 'ลานะคะทุกท่าน'

จากนั้นหญิงสาวก็เยื้องกรายออกจากร้านน้ำชา เธอไม่ได้สนใจดูว่า
หม่อมหลวงเทวีษฎ์เดินตามมาหรือเปล่าและตรงออกไปยังลิบบั๊ของโรงแรม
พอเห็นว่ามีมุมที่พอจะยืนคุยแบบเป็นส่วนตัวได้ว่างอยู่ก็ปราดไปทันที
หันไปดูอีกทีก็พบว่าร่างสูงเดินตามมาแบบเว้นระยะห่างพอสมควร

'ไม่ทราบว่ามีธุระอะไรกับฉันคะ' หนึ่งนาเรศถามเมื่อเขามาหยุดยืน

ตรงหน้า

'คุณก้าวร้าวกับคุณแม่ผม ผมถึงต้องหยุดคุณ' หม่อมหลวงเทวีษฎ์
ไม่อ้อมค้อม

'ก้าวร้าว?' เธอทวนคำ ทำท่าแปลกใจเต็มประดา 'ฉันก้าวร้าวต่อ
คุณแม่คุณยังงั้นไม่ทราบคะ กิริยาท่าทาง น้ำเสียง หรือคำพูด'

'คุณน่าจะรู้ดีแก่ใจนะคุณหนึ่งนาเรศว่าคุณพูดอะไรออกมาบ้าง'

ชายหนุ่มมองเธอเหมือนจะบอกว่าอย่าแกล้งง่ ซึ่งก็ว่าได้ เพราะ
เธอแกล้งง่จริงๆ และเธอก็จะแกล้งง่ต่อด้วย

'คุณหมายถึงความจริงที่ฉันพูดกับแม่คุณหรือคะ'

'ต่อให้มันเป็นความจริงคุณก็ควรมีวิธีพูดกับท่านที่ดีกว่านี้'

'ด้วยความสัตย์จริงนะคะคุณหม่อมหลวงเทวีษฎ์...' เมื่อเขาเรียกเธอ
ด้วยชื่อจริงเต็มยศเธอก็เอาบ้าง 'ฉันเคยคุยเรื่องนี้กับคุณพิมพ์ภัทราเป็นการ
ส่วนตัวแล้วหนหนึ่ง แต่เหมือนแม่คุณจับใจความไม่ได้ แล้วก็ยังพูดถึงฉันกับ
คุณพ่อเสียๆ หายๆ ต่อ วันนี้ฉันถึงต้องพูดแบบมีพยานไงคะ... คุณเป็นลูกชาย
น่าจะรู้จักแม่คุณดีจนพอจะประเมินได้นะว่าที่ฉันพูดเป็นความจริงหรือเปล่า'

หญิงสาวปิดท้ายประโยคด้วยรอยยิ้มหวานหยด ขณะที่สีหน้า
หม่อมหลวงเทวีษฎ์ยิ่งดูเคร่งขรึม เธอเดาว่าเขาน่าจะรู้นิสัยแม่ตัวเองอยู่แก่ใจ
และการกระทำถัดมาของเขาก็ยืนยันว่าเธอคิดถูกแล้ว เพราะเขาไม่เถียงสักคำ

'แต่ไม่ว่ายังไงมันก็ต้องมีวิธีที่ดีกว่าการเดินเข้าไปพูดกลางโต๊ะหน้า
แบบนี้'

'ฉันก็ไม่ค่อยรู้จักคุณพิมพ์ภัทราเสียด้วย ฉันก็ไม่ออกหรือคะ
ว่ามีวิธีไหนที่ดีกว่านี้... คุณมีวิธีเด็ดๆ ที่จะทำให้แม่คุณเข้าใจในคนเดียว
ไหมล่ะคะ ฉันจะได้เก็บไว้เผื่อคราวต่อไป' หญิงสาวเลิกคิ้ว

'คุณหนึ่งนาเรศ ทราบใดที่คุณยังเอาแต่พูดยียวนยั่วโมโหคนแบบนี้
อย่างว่าแต่คุณแม่ผมเลย ไม่ว่าใครก็ต้องไม่อยากจะญาติดีกับคุณทั้งนั้น'

'ฉันก็ไม่ได้อยากญาติกับคนที่สร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัวของ ฉันหรอกค่ะ' เธอสวนกลับทันควัน ดวงตากลมโตสีน้ำตาลวาววับ 'แต่คุยกัน 'ไม่กี่ประโยคคุณก็สรุปแล้วว่าคราวก่อนฉันยังไม่ให้คุณพิมพ์ภัทราเขาถึง 'ไม่ยอมเลิกพูดจาเสียๆ หายๆ เกี่ยวกับครอบครัวฉัน ขอโทษเถอะ ถ้าแม่คุณ เลิกยุ่งกับคุณพ่อฉันไปเงียบๆ มันจะมีเรื่องมาจนถึงวันนี้ไหม ฉันอดทน โดนกระทำมาหลายเดือนแล้ว นี่ยังต้องมาเป็นแพะรับความผิดแทนแม่คุณ อีกเหรอ'

หม่อมหลวงเทวิษฎ์หนึ่งไป หากหนึ่งนาเรศก็เครื่องติดแล้ว ลำพังแค่ พิมพ์ภัทราคคนเดียวเธอก็โมโหมากจนควีนแทบออกหู นี่มีลูกชายของ อีกฝ่ายมาซ้ำอีก ถึงเธอจะไม่รู้จักชายหนุ่มมาก่อน กระนั้นเท่าที่เห็นและ 'ได้ยินมาเขาฟังดูเป็นคนมีเหตุผลกว่านี้ แต่สุดท้ายดูเขาก็ไม่ได้ดีไปกว่า ผู้เป็นแม่เท่าไรเลย!

'หรือว่าคุณไม่เคร่งเรื่องการตกเป็นข่าวคาวๆ เหมือนคุณพิมพ์ภัทรา ด้วยอีกคน อยากลองบ้างไหมล่ะ ฉันจะได้ปล่อยข่าวบ้าง...เอาอะไรดี เอาเป็นคุณแอบกิ๊กกับฉันแล้วแม่ไม่ปลื้มเลยปล่อยข่าวทำร้ายฉันกับคุณพ่อ ดีไหม'

ชายหนุ่มจ้องเธอเหมือนไม่เชื่อหู หากยังไม่ทันที่เขาจะเผยปาก พูดโต้ตอบ อยู่ดีๆ พิมพ์ภัทราก็ปรากฏตัว พอมาถึงคุณเธอก็ดึงลูกชาย ให้ก้าวถอยห่างจากหนึ่งนาเรศ

'ไม่ต้องคุยแล้ว เทมส์กลับไปกับคุณแม่ คุณแม่ไม่อยากให้เทมส์เข้าใจ ผู้หญิงคนนี้'

หญิงสาวจ้องหน้าแม่ของหม่อมหลวงเทวิษฎ์ จากนั้นเธอก็แค้นหัวเราะ ออกมาดั่งเฮอะ

'ฉันก็ไม่อยากเข้าใจพวกคุณแม่ลูกเหมือนกันนั่นแหละค่ะ ไม่ต้องห่วง คุณก็ช่วยกรุณาเลิกยุ่งกับครอบครัวของฉันด้วยแล้วกัน...แบบนี้ไม่ก้าวร้าว

ใช้ใหม่คะ' ประโยคหลังหนึ่งนาเรศหันไปยกคิ้วใส่ชายหนุ่มแบบตั้งใจกวน แต่เธอก็ไม่ได้รอฟังคำตอบ 'เออะละคะ ฉันทอมรับว่าที่คุณพูดมาก็ถูก ฉันทินิสัยไม่ดี ชอบจิก เหน็บแถม แล้วก็กวนประสาทชาวบ้าน ฉันทอมรับผิดชอบโดยดี ไม่มีข้อแก้ตัว และต่อไปจะระวังกว่านี้ ชอบคุณคะ แล้วก็ขอลาเลยนะคะ'

เธอส่งยิ้มให้หม่อมหลวงเทวีษฎ์ จากนั้นก็ยกมือไหว้เขาอย่างงดงาม แล้วหมุนกายจากมาสวยๆ...

แน่นอนว่าวันนั้นเธอไม่ได้นึกขอบคุณเขาจากใจจริงหรอก เธอก็แค่อยากแสดงให้ชายหนุ่มเห็นว่าเธอต่างจากเขาและแม่ ซึ่งนอกจากจะไม่ยอมรับผิดแล้วยังโยนความผิดใส่หัวชาวบ้านหน้าตาเฉยเสียอีก

พิมพิภัทราเจอรยศเมื่อปีก่อน คุณเธอรุกพ่อของหญิงสาวอย่างหนักมาหลายเดือนจนเธอหมดความอดทน หลังจากนั้นนายป๋ามหาภัยก็หาเรื่องเธอกับวยศต่อมาอีกหลายเดือน จนกระทั่งเกิดเหตุที่ร้านน้ำชาที่หม่อมหลวงเทวีษฎ์เมื่อสองเดือนที่แล้ว...พอมาไล่เรียงเวลาดูแล้วหนึ่งนาเรศก็กลอกตา เพราะนี่น่าจะเข้าข่ายมหาภัยทีเดียว แตมนอกจาก همینหน้าคนแม่แล้วตอนนี้เธอยังได้หมั้นใส่คนลูกเพิ่มอีกต่างหาก

ความจริงหนึ่งนาเรศเข้าใจดีว่าเขาต้องการปกป้องแม่ แต่เธอก็มีพ่อที่ต้องปกป้องเหมือนกัน หน้าซำตันเหตุคือแม่ของเธอ แต่เขาดันทำเหมือนเธอเป็นฝ่ายผิดแค่คนเดียว เธอเคยได้ยินคำพูดว่าพ่อแม่รังแกฉัน นี่ลูกรังแกพ่อแม่ชัดๆ! ถึงจะเป็นบุพการีแต่ผิดก็คือผิด พ่อแม่ก็คือมนุษย์เหมือนลูกผิดก็ต้องเตือน ไม่ใช่ปกป้องยกขึ้นหิ้งยันเต แบบนี้ใช้ได้ทีไหนกัน!

บทที่ 2

ผู้หญิงไร้มารยาท

หนึ่งนาเรารู้สึกว่ารอเพื่อนนานราวชั่วกับชั่วกัลป์ทั้งที่เข็มยาวบนนาฬิกาข้อมือฟ้องว่าแท้จริงเวลาเพิ่งผ่านไปสิบห้านาที เธอรำร่าจะลุกออกจากร้านหลายรอบแต่พอคิดว่าเพื่อนอยากกินขนมร้านนี้เธอก็สะกดใจไว้ลำพังแค่นี้ก็ถึงเรื่องเก่าก่อนก็น่าหงุดหงิดพอแล้ว ถึงจะนั่งหันหลังแถมพยายามจกด้อกับมือถือหากหูของเธอก็ยังได้ยินเสียงของพิมพ์ภัทราเป็นระยะ จับใจความได้บ้างเป็นบางจังหวะ ซึ่งก็ดีหน่อยตรงที่ดูเหมือนคุณเธอจะไม่ได้กำลังพูดถึงเธอ

ก็ลองถ้าพูดถึงเธอคงได้ลูกไปล้มโต๊ะของสองแม่ลูกแน่ๆ!

อย่างไรก็ตามในที่สุดการรอคอยของหญิงสาวก็สิ้นสุดลง เธอสังเกตเห็นเพื่อนเดินมาผ่านทางผนังกระจกหน้าร้าน นั่นทำให้เธอโล่งใจ เพียงไม่นานหลังจากนั้นเสียงคันทูของเพื่อนก็ลอยมา...และไม่ใช่การคุยกับเธอเสียด้วย

"สวัสดิ์คะคุณพิมพ์ คุณเทมส์"

หนึ่งนาเรก็ได้ยินเสียงตอบกลับจากพิมพ์ภัทรา หากเธอจับใจความไม่ได้ว่าคุณเธอพูดอะไร ได้ยินแค่เสียงเพื่อน

"นัดเพื่อนไว้นะคะ"

หลังจากนั้นสักพักสินีนาถก็เดินนำระรินตรงมาหยุดที่โต๊ะของเธอ
"มาแล้วแก"

"ยะ ได้ยินเสียงแกมาก่อนเลย" เธอกลอกตา จากนั้นก็ทำปากขมขมมึน
เป็นประโยค "สวัสดิ์คะคุณพิมพ์"

"แกก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร" เพื่อนทำปากขมขมมึนบ้าง บนดวงหน้าสวย
แบบสวยๆ ที่ได้รับการตกแต่งอย่างดีฉาบไว้ด้วยรอยยิ้มฆ่าขณะที่เธอดึงเก้าอี้
ออกนั่ง

"ยะ!" หนึ่งในเรศก่อน ก่อนจะเงยบเพราะพนักงานปราดเข้ามาที่โต๊ะ
และยื่นเมนูให้ผู้มาใหม่

สินีนาถเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายของเธอ อีกทั้งยังถือเป็น
คุณหนูไฮโซคนหนึ่งด้วย ครอบครัวของอีกฝ่ายทำธุรกิจชิบิ๊งและโลจิสติกส์
ใหญ่โต แม่ของเพื่อนเองก็โลดแล่นอยู่ในวงสังคมมาตั้งแต่ยังสาว ดังนั้น
จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่อีกฝ่ายจะรู้จักกับพิมพ์ภัทราและลูกชาย

"นี่แกจะกินแค่สมูทตี้หรือ หรือว่าสั่งของไปแล้วแต่ยังไม่ได้" สินีนาถ
หันมาถามหลังจากสั่งของที่อยากกินเรียบร้อยแล้ว

"เปล่า เดี๋ยวฉันจะแย่งแกกิน แกสั่งมาอย่างไรก็กินไม่หมดอยู่แล้ว"
หนึ่งในเรศบอกหน้าตาเฉย

"ไอ้บ้า!" สินีนาถปรึกษาทั้งเสียงหัวเราะก่อนจะยื่นเมนูคืนให้พนักงาน

"แกเถอะ ไปตัดผมใหม่มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย แซ่บดี"

"นี่เพิ่งตัดมาจากเกาหลี" สาวสวยซึ่งตอนนี้อยู่ในทรงผมบ๊อบ
ม้วนปลายสีเบอร์กันดียกมือขึ้นมาสะกิดปลายผมให้สะบัดไหว "แต่จะบอกว่า
ช่างก็เร็ดพอกับทรงผมเลยแก โอป่างานดีเวอร์"

"ไหนหลักฐาน" หนึ่งในเรศถามทันที และเพื่อนก็หันไปหยิบมือถือถือ
มากดแล้วเปิดรูปให้ดูได้ทันทีเช่นกัน พอเห็นแล้วเธอก็พยักหน้าหงิกๆ
"เออ ดียู่"

"แหม แค่ได้อยู่เองเหรออ ฉันว่าดีมากนะ" สินีนาถดึงมือถือกลับมาดู ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมายิ้มกวนๆ "สงสัยอย่างแกต้องแบบคุณเทมส์มั้ง ถึงจะบอกว่าหล่อได้"

"ไอ้เพื่อนแล้ว!" คนมีคดีกับหม่อมหลวงเทวีษฎ์ถลิ่งตาใส่เพื่อนอย่างดูเด็ด เมื่อสองสามปีก่อนตอนที่สินีนาถพาเธอเข้าสู่วังสังคม เธอได้เห็น ลูกชายคนกลางของพิมพ์ภัทราเป็นครั้งแรกในงานเลี้ยงหนึ่ง นอกจาก ความสูงแล้วใบหน้าหล่อเหลาราวพระเอกที่หลุดออกมาจากละครก็สะดุดตาเธอทันที คำนั้นเธอชมเขาให้เพื่อนฟัง แต่พอมาตอนนี้...ก็นั่นแหละ ความหล่อ ไม่ได้ช่วยอะไรถ้าตรกระพัง!

สินีนาถหัวเราะระว่า ขณะที่หนึ่งนาเรศตัวตาสายตาค้อนวงใหญ่... เลิกดีกับพิมพ์ภัทรา ก็เห็นจะได้มาดีกับเพื่อนสนิทแทนนี้แหละ

"น่าหงุดหงิดจริงๆ"

เสียงบนของพิมพ์ภัทราจุดให้ลูกชายที่กำลังก้มหน้าก้มตาอ่านอีเมล เหลือบสายตาดูขึ้นมองแวบหนึ่ง ก่อนที่ดวงตาคมจะหลุกกลับไปอ่านอีเมลต่อ "ย้ายร้านใหม่ล่ะครับ"

ถึงแม้จะไม่ได้พูดชัดๆ ว่าหงุดหงิดเรื่องอะไร แต่เขาก็ทราบดีว่า ท่านหมายถึงการที่เวลานี้ในร้านมีหนึ่งนาเรศนั่งอยู่ด้วย เนื่องจากตอนเขา มาถึงท่านก็บ่นปนเหน็บแถมเธอให้เขาฟังมารอบหนึ่งแล้ว ยังดีที่ท่าน ไม่ออกชื่อและไม่ได้พูดยืดยาวนักก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพราะถ้า หนึ่งนาเรศได้ยินรับรองว่าต้องมีเรื่องอีก

หม่อมหลวงเทวีษฎ์คิดว่าหญิงสาวคนนั้นมีคล้ายคลึงกับ พิมพ์ภัทราอยู่หลายส่วน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเปรี้ยว แต่งตัวเก่ง ไม่ยอมคน และร้าย...พูดก็พูด แม่เป็นผู้หญิงแบบที่เขาไม่ชอบเอาเสียเลย ดังนั้น เขาจึงไม่อยากเหี้ยมกรายเข้าไปใกล้หนึ่งนาเรศด้วย แต่ก็เหมือนโชคชะตา

เล่นตลก ผู้หญิงสองคนนี้มีเรื่องกัน ซึ่งแน่นอนว่าต่างฝ่ายไม่มีใครยอมใคร
เวลานี้เขาจึงโดนลากเข้ามาติดบ่วงแห่งความวุ่นวายน่ารำคาญไปด้วย

"ทำไมคุณแม่จะต้องย้ายบ้านในเมื่อคุณแม่มาก่อน"

"งั้นก็เลิกสนใจเขาเถอะครับ เพราะเขาก็ไม่สนใจคุณแม่เหมือนกัน
ไม่ใช่เหรอ... หรือเราสลัปที่กันดีไหมคุณแม่จะได้ไม่ต้องเห็นเขา" ชายหนุ่ม
พูดต่อโดยที่สายตายังอยู่กับหน้าจอโทรศัพท์

จากที่นั่งของเขาถ้ามองตรงผ่านแม่ไปจะมีกระจกเงาติดอยู่ เขาจึง
พอจะเห็นว่าหนึ่งนาเรศหันหลังให้โต๊ะของเขาโดยตลอด ไม่ได้หันมาเลย
ดังนั้นก็พอจะพูดได้ว่าปัญหาอยู่ที่แม่ของเขาเอง

"ไม่เอา คุณแม่ไม่ให้เทมส์เห็นแม่นั้นแทนหรือ" พิมพ์ภัทราปฏิเสธ
อย่างบั่นปิ้ง

"ถึงผมเห็นก็ไม่เกิดอะไรขึ้นหรอกครับ" หม่อมหลวงเทวิษณุเก็บโทรศัพท์
ในที่สุด

"ยังงั้นปลอดภัยไว้ก่อนดีที่สุด"

ชายหนุ่มรู้สึกเอือมระอาแม่หน่อยๆ กระนั้นเขาก็ปิดปากเงียบตามนิสัย
ไม่มีประโยชน์ที่จะเถียงกับท่าน

"เทมส์เถอะ เมื่อไหร่จะมีแฟนสักที ไม่เหงาบ้างหรือไง" เมื่อเห็นว่า
เขาเงียบผู้เป็นแม่ก็เปลี่ยนเรื่อง

แฟนที่ชายหนุ่มคบแบบจริงจังคนสุดท้ายก็ตั้งแต่สมัยเรียนปริญญาตรี
ที่อังกฤษนู่นทีเดียว อีกฝ่ายเป็นสาวฝรั่งเศสที่เรียนด้วยกัน แต่เมื่อเรียนจบแล้ว
เขาไม่ได้คิดจะลงหลักปักฐานอยู่ยุโรป ส่วนฝ่ายหญิงก็ไม่ได้อยากมาอยู่
เมืองไทย สุดท้ายเลยต้องแยกย้ายกันไป พอกลับมาเมืองไทยแล้วเขาก็ไม่ได้
คบใครจริงจังอีก มีที่คางๆ ศึกษากันอยู่บ้างแต่ท้ายที่สุดก็ห่างกันไป แต่
ส่วนใหญ่เขาจะอยู่ในสถานะโสดสนิทมากกว่า

"คุณแม่ก็เห็นว่าผมไม่เหงา"

"เทมส์นี่เป็นลูกชายที่ต่างจากคุณแม่สุดๆ เลยจริงๆ" พิมพ์ภัทราพูดเป็นเชิงปน

หม่อมหลวงเทวีษฎ์ไม่ออกความเห็นใดๆ เขาไม่เคยนึกชอบวิธีการใช้ชีวิตของแม่ รวมถึงไม่ชอบนิสัยหลายอย่างของท่านด้วย แน่แน่นอนว่าเขาไม่เคยแสดงออกอย่างชัดเจน กระนั้นเขาก็คิดว่าแม่น่าจะพอเอาได้เลาๆ... ชายหนุ่มตั้งใจเอาไว้ว่าคู่ครองของเขาจะต้องต่างจากแม่ ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้ที่ผ่านมาเขาไม่ได้ยกระดับความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน เพราะพวกเธอเหล่านั้นมักจะมีบางสิ่งให้เขาระลึกถึงแม่

'ลูกกตตันตัวเองเกินไป' เทพทัตออกความเห็น พ่อเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เขาเคยเปิดอกคุยตรงๆ ว่าไม่อยากมีแฟนที่เหมือนแม่ 'พ่อว่าสิก็ๆ แล้วลูกก็รักในตัวตนของแม่นะ ไม่อย่างนั้นผู้หญิงที่ลูกชอบจะมีส่วนคล้ายแม่ในทางใดทางหนึ่งกันหมดแหละ อย่าฝืนตัวเองเลย อีกอย่างจริงๆ แม่เขาก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่แย่หรือก เพียงแต่แม่เขาคงไม่เหมาะจะลงหลักปักฐานกับใครเท่านี้เอง'

หม่อมราชวงศ์เทพทัตยังคงปกป้องอดีตภรรยาเสมอ พ่อไม่เคยสอนให้เขาเกลียดแม่ มีแต่พร่ำบอกรักด้วยซ้ำ เนื่องจากเขาไม่ค่อยได้อยู่กับแม่ ซึ่งเขาเองก็เชื่อว่าแม่จะเกลียดแม่ และเขารู้ดีด้วยว่าพิมพ์ภัทราก็มีข้อดีหลายอย่าง แต่ก็นั่นแหละ... เขาแค่ไม่อยากมีภรรยาแบบท่านเท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม เขาไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุใดผู้หญิงที่เขาชอบถึงมีส่วนคล้ายแม่ ล้ำพั้งถ้าคล้ายในส่วนดีๆ ของท่านก็ไม่ใช่ไร แต่พวกเธอดันมีนิสัยคล้ายท่านในทางที่เขาไม่ชอบนี่สิ เป็นต้นว่าบางคนก็เอาแต่ใจเกินไป บางคนก็เอาแต่แต่งตัวและเข้าสังคม อยู่ด้วยไม่นานเขาก็ปวดหัวจนต้องขอบาย

"เอาเถอะ คุณแม่รู้ว่าเทมส์ต้องเลือกอย่างพิถีพิถัน แล้วยังงั้นมันก็ชีวิตของเทมส์ คุณแม่ไม่ก้าวก่ายหรือ" สำหรับพิมพ์ภัทราแล้วลูกชายคนนี้ก็เหมือนพ่อของเขา คือหนึ่งและสุภาพจนท่านต้องเกรงใจนั่นเอง ดังนั้น

ท่านจึงไม่คิดจะสอดมือเข้าไปยุ่งกับชีวิตส่วนตัวของเขามากนัก ทว่า...
"แต่อย่าให้สะใภ้กลางของแม่เป็นแบบผู้หญิงไร้มารยาทคนนั้นก็พอ!"

"คุณแม่ครับ..." หม่อมหลวงเทวีขุ่ส่งเสียงเป็นเชิงปรามทันทันที เขา
ไม่นึกว่าแม่จะวกกลับไปพูดถึงหนึ่งนาเรตอีก หน้าซ้ำครั้งนี้เสียงของท่าน
ยังดังขึ้นด้วย จนเป็นไปได้ว่าครั้งนี้หญิงสาวที่อีกโตะอาจได้ยิน

"ไหนจะอวดเก่ง ปากดี พวกผู้หญิงร้ายๆ นี่ไม่ใช่แต่อย่าเอามาเป็นเมีย
แค่เข้าใกล้ก็ห้ามนะเทมส์ มันไม่เป็นมงคลต่อชีวิต!"

ที่หนึ่งนาเรตนัดเจอเพื่อนสนิทในวันนั้นก็เพื่ออัปเดตชีวิตกันโดยเฉพาะ
หลังจากเรียนจบและต้องทำงานของตัวเองก็เป็นเรื่องธรรมดาที่พวกเขา
จะมีโอกาสได้พบปะกันน้อยลง เธอยุ่งกับการทำแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ ขณะที่
สินีนาถซึ่งเรียนจบด้านบัญชีก็ไปทำงานในหนึ่งใน Big4* ของวงการบัญชี
จนเมื่อเกือบสองปีก่อนอีกฝ่ายก็ลาออกเพื่อมาเรียนต่อปริญญาโท นัยว่า
หลังจากนี้จะกลับไปช่วยกิจการที่บ้าน แต่เพื่อนก็บอกว่าจุดประสงค์หลัก
ที่ครอบครัวอยากให้ไปเรียนปริญญาโทก็คือ 'ขยายเครือข่ายเส้นสายและ
หาคู่'

'โปรแกรมที่ฉันไปเรียนก็แหล่งรวมลูกหลานเจ้าของกิจการดีๆ นี่แหละ
แถม เห็นว่าจะรับเข้าเรียนนี้ไม่ใช่แค่ดูโพรไฟล์คนเรียน แต่ดูไปถึงโพรไฟล์
ครอบครัวโน่น' สินีนาถเล่าหลังจากได้รับการตอบรับเข้าเรียนเรียบร้อยแล้ว
'แล้วก่อนหน้านี้มันมีคนได้แพนจากโปรแกรมนี่จนแต่งงานแต่งงานกันไป
หลายคู่แล้วไง เจอกันในโปรแกรมนี้ฐานะก็สมน้ำสมเนื้ออยู่แล้ว หม่าม้าฉันนี่
หวังสุด นี่นอกจากเรียนให้จบแล้วต้องหาคู่ด้วย อะไรยากกว่ากันก็ไม่รู้'

ฟังแล้วก็ไม่แปลก พวกพ่อแม่โดยเฉพาะที่บ้านรวยย่อมอยากให้

* บริษัทที่ให้บริการตรวจสอบบัญชีและให้คำปรึกษาทางธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก 4 บริษัท ประกอบไปด้วย
Deloitte, Ernst & Young, KPMG, PwC

ลูกของตัวเองได้คู่ครองในระดับเดียวกัน จะได้เป็นการต่อยอดส่งเสริมกัน แต่เธอก็อดขำไม่ได้สักทีเวลานึกถึงคำพูดของวรายศตอนเธอถามว่าที่ท่านไม่กังวลเรื่องความโสดของเธอเหมือนพ่อแม่คนอื่นเป็นเพราะไม่อยากให้เธอมีแฟนหรือเปล่า

'ใครบอก พ่อไม่กังวลเพราะมันไม่ใช่เรื่องของพ่อต่างหาก ลูกจะมีแฟนหรือไม่ก็มีแล้วแต่เลย ถ้ามันใจว่าพ่อตายไปแล้วจะอยู่ได้โดยไม่เหงาลูกจะอยู่เป็นโสดก็ตามสบาย'

'แล้วอยากมีหลานเหมือนคนอื่นไหม'

'บางทีก็อยาก แต่ลูกเป็นคนอึดท้อง พ่อจะเอาความอยากของพ่อไปกดดันลูกได้ไง'

นี่แหละพ่อของเธอ ไม่ต้องแปลกใจเลยว่าทำไมเธอถึงรักและสนิทกับพ่อมาก

"แล้วอาจารย์ที่ปรึกษาของฉันก็ตั้งงานกลับ สั่งแก้แบบแดงเถือกแทบทั้งเล่มอะแก..."

สินีนาคกำลังเล่าประสบการณ์การทำไอเอสหรือสารนิพนธ์ของตัวเอง หนึ่งนาเรศก็ตั้งใจฟัง จนกระทั่งได้ยินเสียงค้อนทุบว่ามาจากทางด้านหลัง มันดึงให้เธอแบ่งสมาธิไปเงี่ยหูฟังอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนที่สุดท้ายเธอจะยกมือขึ้นเป็นเชิงบอกให้เพื่อนหยุดพูด อีกฝ่ายทำท่างงแต่ก็หยุดพูดทันที ขณะที่เธอพุ่งความสนใจไปที่เสียงทุบค้อนทุบทางด้านหลังนั้น

"นาถ ไหนๆ เราก็กินกันเสร็จแล้ว เดี่ยวเรามูฟไปนั่งที่ร้านอื่นกันได้ปะ" หนึ่งนาเรศถาม

"ก็ได้อะ" เพื่อนตอบทั้งที่ยังตุงๆ "จะไปตอนนี่เลยหรือ"

"ฉันไปตอนนี่ แล้วเดี๋ยวแกค่อยตามฉันไป"

"หา ยังไงนะ"

"ฉันต้องฉวยเดี่ยวไปทักทายคน แกคงไม่อยากไปพร้อมกับฉันหรอก"

แอบเนียนๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไว้ละ" หนึ่งในนาเรตส์ซึ่งเพื่อนจากนั้นก็หันไปคว้า
กระเป๋าสะพายลูกขึ้นจากเก้าอี้อย่างรวดเร็ว ไม่นำพาว่าสินีนาถจะเหวอ
แค่นั้น

หญิงสาวขยับกระเป๋าสะพายให้พอดีป่าอย่างเป็นธรรมชาติ จากนั้น
ก็เดินฉับๆ ตรงไปหยุดตรงข้างโต๊ะของสองแม่ลูก

"สวัสดิ์ค่ะคุณเทมส์ ฉันแวะมากักทายนะ เดี่ยวจะโดนหาว่าไร้มารยาท"

หม่อมหลวงเทวีชมพูเงยหน้ามองเธอแบบอึ้งๆ ขณะที่พิมพ์ภัทรา
ซึ่งหวาดระแวงตั้งแต่เห็นเธอลุกจากโต๊ะซึ่งตาใส่คนมีมารยาททันที

"เดี๋ยวฉันก็ไปแล้วค่ะ ไม่อยากยืนอยู่ตรงนี้นาน กลัวจะโชคร้าย
ฉันแค่จะมาถามคุณว่าตกลงรู้หรือยังคะว่าใครกันแน่ที่ควรได้รับการอบรม"
หนึ่งในนาเรตส์ปรายยิ้มหวานอีกครั้งก่อนจะค้อมศีรษะ "ลานะคะ"

บทที่ 3

वास

"โอ๊ย หงุดหงิดๆ"

เสียงอะอะโวยวายที่ดังขึ้นหลังจากประตูสตูดิโอถูกเปิดเข้ามา จุดให้ชาคริตซึ่งกำลังนั่งควงดินสอหันไปมอง พอเห็นร่างงามในชุดเดรสเข้ารูป เข้กชี้พองามกำลังตรงมาเขาก็แซ่สายตาทิ้งไว้แบบเจี๊ยบๆ ปลอ่ยให้ผู้มาใหม่ทิ้งตัวลงบนโซฟาเดี่ยวดีไซน์เก๋ซึ่งมีรูปทรงดูเหมือนบัลลังก์

หนึ่งนาเรศวางกระเป๋าสะพายแบรנדดังไว้บนโต๊ะตัวเล็กข้างๆ พร้อมกับตวัดขาไขว่ห้างอย่างเป็นธรรมชาติ ซ้อคริสตัลตรงหัวรองเท้าของเธอต้องแสงไฟและก่อให้เกิดแสงสีพราวพราย

"คริต เจี๊ยบอยู่ได้ จะไม่ถามหน่อยหรอว่าฉันหงุดหงิดอะไร นี่แว้นแอร์โทรมให้ถามแล้วนะ" หญิงสาวหันกลับมาทำหน้าหงิกใส่คนที่ยังคงควงดินสอแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาว

"ไปเจอนาถมาไม่ใช่หรือไง"

ชาคริตยอมส่งเสียงถามตามอีกฝ่ายต้องการ กระนั้นกลับถามไปคนละทางโดยสิ้นเชิง...เมื่อสองสามวันก่อนเธอโทรมาบอกว่านัดเจอกับสินีนาถและถามว่าเขาจะไปด้วยไหม แต่เขาปฏิเสธไปเพราะอยู่ในช่วงคิดงาน

ซึ่งปกติเขาจะไม่ออกไปข้างนอกให้โดนสิ่งร่ำรบกวน

"ใช่ ไปเจอนางมา แต่ฉันไม่ได้หงุดหงิดเพราะเจอนาง ฉันหงุดหงิดเพราะเจอคนอื่น!"

"เจอไฮโซพิมพ์หรือลูกชายมาละ"

"เฮ้ย นายรู้ได้ไงอะ นางบอกเธอ" หนึ่งในเรศทำท่าทึ่งๆ

"เปล่า แต่ระยะหลังก็มีแค่สองคนนี่แหละที่แค้ได้ยินชื่อเธอก็หงุดหงิดแล้ว"

"มันก็จริง" เธอได้แต่ยอมรับ "แต่วันนี้ฉันไม่ได้เจอแค่คนเดียวนะ เจอทีเดียวแพ้กูเลย"

"แจ็กพ็อตว่างั้น"

"ใช่ แถมยายป้าหนักหาเรื่องเห็บฉันอีกแล้วด้วย" หญิงสาวพ่นลมหายใจแต่พูดได้แค่นั้นซาคริตก็ตีดนิ้วเปาะ

"เอาสินี้แหละ"

"หา อะไรนะ" หนึ่งในเรศง

"ฉันกำลังเลือกสีไซพาตัวใหม่อยู่ เอาสีชุดที่เธอใส่อยู่แล้วกัน"

พอพูดจบชายหนุ่มก็หันไปเปิดไกดส์ดู พอเปิดมาถึงหน้าโทนสีเหลือง เขาก็ยกไกดส์แล้วหันมาหาเธออีกรอบ สายตาดัดไปมาระหว่างชุดเธอสักกับตัวอย่างสีในมือหลายรอบ ก่อนที่คิ้วเข้มจะขมวดเข้าหากันแล้วเขาก็ออกปาก

"ลูกมาใกล้ๆ หน่อยสิหนึ่ง"

หนึ่งในเรศลุกเดินไปใกล้โต๊ะทำงานของอีกฝ่ายโดยดี ครั้นเห็นเขายังพยายามเอาสีเทียบกับชุดกระโปรงแล้วเธอก็อดถามไม่ได้

"แล้วตัวแคปสีละ" หญิงสาวหมายถึงอุปกรณ์พกพาขนาดเล็กที่มีความสามารถในการดูดตัวอย่างสีจากสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อผ้าหรือพื้นผิวใดๆ ได้ราวกับอุปกรณ์ดูดสีในโปรแกรมเกี่ยวกับกราฟิกทีเดียว

"หายไปไหนไม่รู้" ซาคริตตอบหน้าตาเฉย พอเขาเทียบสีจนพอใจแล้ว

ก็หันกลับเข้าหาโต๊ะอีกครั้ง

"เฮ้ย! หายได้ไง ตัวนั้นตั้งเกือบพันเหรียญเลยนะ!" เธอโวยลั่นสตูดิโอ

"มันก็อยู่ในสตูดิโอโน้นนั่นแหละ แค่อยู่ตรงไหนไม่รู้"

หนึ่งนาเรศฟังแล้วอ้าปากค้าง ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายเข้าไปอยู่ในโลกของการทำงานแล้วก็ได้แต่ปลง เธอหมุนกายกลับไปนั่งตามเดิม หากก็ยังไม่วายขู่ว่า

"ถ้านายหาไม่เจอฉันจะหักเงินนายมาซื้อเครื่องใหม่"

"คิดว่าฉันกลัวโดนหักเงินหรือไง"

คราวนี้หญิงสาวกลอกตาไปมา แต่ก็เสียดายไม่ได้ เธอเป็นคนจ่ายเงินเดือนให้เขา ดังนั้นเธอจึงทราบดีว่าการซื้ออุปกรณ์ราคาสองสามหมื่นบาทไม่ได้ทำให้ชนหน้าแข้งของเขาสั้นไหวสักนิด

หนึ่งนาเรศรู้จักชายหนุ่มครั้งแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัย เขาเรียนวิศวกรรม เอกอุตสาหกรรม ขณะที่เธอเรียนมนุษยศาสตร์เอกภาษาญี่ปุ่น ระหว่างเธอกับเขาไม่น่าจะเจอกันได้เลย ถ้าเพียงแต่ตอนนั้นบริษัทของครอบครัวจะไม่ได้กำลังมีปัญหาอย่างหนักจนเธอต้องดิ้นรนหาทางรอด และถ้าเพียงแต่ใจจริงของเขาคงไม่ได้รังงานออกแบบมากกว่างานวิศวกรรม

ชาคริตเข้าเรียนคณะวิศวกรรม เพราะโดนครอบครัวบังคับ แต่เนื่องจากใจเขาฝักใฝ่งานศิลปะและการออกแบบ พอว่างเขาจึงมักจะไปนั่งฟังบรรยายที่ภาควิชาออกแบบอุตสาหกรรมของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์จนสนิทกับอาจารย์ของภาควิชานี้มากกว่าอาจารย์คณะตัวเองเสียอีก โดยเขาตั้งใจว่าถ้าเรียนจบตามที่ทางบ้านต้องการแล้วก็จะเลือกอาชีพที่อยากทำเอง

ส่วนตัวหญิงสาวในเวลานั้นก็พยายามหาไอเดียและสินค้าใหม่ๆ ที่อาจจะช่วยพลิกชีวิตให้บริษัทของครอบครัว...แรกเริ่มเดิมทีครอบครัวของพ่อทำธุรกิจโรงงานเฟอร์นิเจอร์แบบรับเหมาผลิตเฟอร์นิเจอร์ตามสั่งเท่านั้น ภายหลังจึงขยายมาสร้างแบรนด์และหน้าร้านของตัวเอง แต่ไม่ทันไรแม่ของเธอก็ตรวจพบว่า เป็นมะเร็ง ดังนั้นจึงไม่มีการทำแบรนด์เป็นเรื่อง

เป็นราว แถมกลับมาอีกที่สถานะทางการเงินก็อ่อนแอแล้ว เธอเลยตั้งใจว่าจะมาลองหาไอเดียจากงานของนักศึกษาทั้งเก่าและใหม่เพื่อจะได้อะไรบ้าง

อาจารย์สมชัยซึ่งประจำอยู่ที่ภาควิชาออกแบบอุตสาหกรรมเป็นคนแนะนำให้หนึ่งนาเรารู้จักกับซาคริต ท่านเชี่ยวชาญงานด้านเฟอร์นิเจอร์เป็นพิเศษ เธอจึงพุ่งไปหาท่าน ขณะที่ซาคริตนั้นลองดูหลายอย่างแล้วพบว่าตัวเขาน่าจะชอบงานด้านเฟอร์นิเจอร์ อาจารย์บอกว่าคุณน่าจะไปกับนักศึกษาสองคนจากคณะอื่นมาวนเวียนอยู่กับท่านพร้อมกัน และท่านก็ใจดีมากคอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวกให้เธอกับเขาตลอด

ช่วงแรกหญิงสาวไม่ได้สนิทกับซาคริตเท่าไร แต่ก็รู้จักกันในฐานะคนนอกคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่บางทีก็เข้าไปนั่งเรียนในคลาสวิชาด้านการออกแบบเสียเฉยๆ ด้วยกัน จนกระทั่งวันหนึ่งซาคริตบังเอิญเจอเธอนั่งเล่นเกมเตตริส* เขาเลยโผล่มาเล่นบ้าง แต่เล่นไปได้นิดเดียวเขาก็ร้องลั่นจากนั้นก็ขวักระตาศกับดินสอมาสเก็ทซ์ไอเดียเก๋ๆอย่างรวดเร็ว แล้วก็ได้ออกมาเป็นชุดเก๋ๆแบบตัวต่อ คือมีเก๋ๆหลักตัวหนึ่ง ลักษณะเป็นกรอบไม้ข้างในกลวง ซึ่งในพื้นที่กลวงนี้สามารถทำเก๋ๆที่มีขนาดย่อมลงเล็กน้อยสอดเข้าไปได้ พื้นที่ที่เหลือทำเป็นกล่องไม้สี่เหลี่ยมใส่เข้าไปได้อีก โดยสามารถใช้เป็นทั้งเก๋ๆเดี่ยวๆ หรือโต๊ะวางของก็ได้ หรือถ้าอยากใช้เก๋ๆแค่ตัวเดียวก็เอาของทั้งหมดเข้าไปเก็บไว้ในรอบเก๋ๆตัวหลักเพื่อประหยัดพื้นที่ได้เหมือนกัน

หนึ่งนาเรศชอบไอเดียเฟอร์นิเจอร์แบบลึกลับนี้มาก ดูจากดีไซน์แล้วขั้นตอนการผลิตก็ไม่น่ายุ่งยาก และอาจจับตลาดผู้อยู่อาศัยในคอนโดฯ ได้พอของเธอยอมลอง เธอเลยชวนซาคริตไปปรึกษาอาจารย์สมชัย ท่านถนัดเรื่องเฟอร์นิเจอร์รักษ์โลกเลยให้คำแนะนำดีๆ มากมาย รวมถึงลงมา

* Tetris เป็นเกมที่จะมีตัวบล็อกหล่นลงมาและให้ผู้เล่นหาทางจัดเรียงให้เป็นแถว เป็นเกมยอดนิยมที่ถูกทำซ้ำในเครื่องเล่นเกมประเภทต่างๆ มากที่สุดเกมหนึ่งของโลก

ช่วยเธอกับชาคริตลงมือสร้างเฟอร์นิเจอร์บิล็อคชุดนี้ให้เป็นรูปเป็นร่าง โดยใช้วัสดุระดับโลก แล้วอาจารย์ก็บอกให้พวกเธอส่งดีไซน์ต้นแบบนี้ไปร่วมงานประกวดด้านการออกแบบและเฟอร์นิเจอร์ระดับชาติ ซึ่งก็ได้รางวัลเสียด้วย

สินีนาฏรู้จักกับนักธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ที่ทำคอนโดยุช นายรายหนึ่ง นักธุรกิจคนนี้ทำคอนโดยุช ในแบบที่เป็นเอกลักษณ์คือเน้นสีสันสดใสและความสนุก จับกลุ่มคนอายุน้อย เพื่อนเลยติดต่อให้เธอลองเอาเฟอร์นิเจอร์ชุดนี้ไปขายให้นักธุรกิจคนนี้ ถึงแม้จะโดนกดราคาแต่คิดคำนวณดูแล้วถือว่ายังพอมีกาไร ที่สำคัญเธอก็ต้องการเงินมาหมุนเวียนในโรงงานด้วยเลยยอมขาย ขณะเดียวกันเธอก็ส่งชุดเก้าอี้บิล็อคนี้ไปประกวดในเวทีต่างประเทศต่อ เพราะเล็งเห็นว่างานลักษณะนี้อาจขายในต่างประเทศได้ง่ายกว่า

"คิดทีสิว่าจะเรียกสีเหลืองนี้ว่าอะไรดี" ชาคริตส่งเสียงมาจากโต๊ะทำงานอีกครั้ง

"เหลืองนี้เหอ" หนึ่งในเธอก็มั่งลองมองสีชุดของตัวเอง หลังจากใช้เวลาคิดพักหนึ่งเธอก็เงยหน้าขึ้นมา "ออมเลตละกัน เอาชื่อออมเลต"

"หิวอยู่หรือไง" เขาถามกลับขณะเอื้อมไปคว้าดินสอมาเขียนชื่อสีกำกับไว้บนตัวอย่างสี

การตั้งชื่อสีเองโดยไม่สนใจว่าคนทั่วไปจะเรียกสีนั้นว่าอะไรไม่ใช่เรื่องแปลกในวงการดีไซน์ แต่ที่ก็ถือเป็นหนึ่งในความสนุกของแบรนด์ 'वास' ซึ่งหญิงสาวเอามาจากชื่อवासนาของแม่ โดยคำว่า 'वास' สามารถแปลว่า 'บ้าน' ได้ด้วย นับว่าเป็นชื่อที่เหมาะสมจะเป็นแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ดี

ตั้งแต่วันที่ขายชุดเก้าอี้บิล็อคได้ล็อตแรกจนถึงวันนี้ก็เป็นเวลาเจ็ดปีแล้ว แบรนด์वासแข็งแรงและมีตัวตนชัดเจนอย่างไม่น่าเชื่อ อีกทั้งไม่เพียงกอบกู้สถานะทางการเงินของครอบครัวได้ ตอนนี้อยอดขายของवासอยู่ในระดับพันล้านและยังเติบโตอย่างมั่นคง บางคนบอกว่าเธอโชคดี สำหรับเธอแล้ว

ความโชคดียของเธอคือการได้พบและเป็นเพื่อนกับดีไซเนอร์ที่มีพรสวรรค์อย่างชาคริต ส่วนที่เหลือล้วนเป็นผลของการต่อสู้และความพยายาม

"เสริจยังอะ ขอดูได้ไหม" หญิงสาวถามเมื่อสังเกตเห็นเพื่อนมองหน้าจอกอมพิวเตอรืหนึ่งๆ ไม่ใช่แบบใช้ความคิดแต่เป็นชื่นชม ซึ่งเป็นสัญญาณว่างานน่าจะเสร็จแล้ว

"เอาสิ" ชาคริตตอบโดยไม่ได้หันมา

หนึ่งนาเรตลุ่กขึ้นเดินไปที่โต๊ะทำงานอีกครั้ง เธอหยุดยืนด้านข้างเก้าอี้ทำงานตัวใหญ่ จากนั้นดวงตาคู่สวยก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับอุทานออกมาเบาๆ

"โอ้โห"

ตรงมุมจอมีตัวอักษรภาษาอังกฤษเขียนแบบคาราโอเกะอ่านได้ว่า 'ชบา' และตรงกลางจอคือเก้าอี้ที่เหมือนดอกชบา รอยนูนตรงกลางคือที่นั่งแทนที่จะเป็นเกสรดอกไม้ ส่วนกลีบดอกดูเหมือนจะเป็นผ้าผืนเดียวที่ถูกจับบีบคล้ายอัดฟลีส สีเหลืองสดที่เธอสวมใส่ถูกนำมาใช้ในส่วนนี้เอง ซึ่งก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นสีที่ทำให้เก้าอี้โดดเด่นมาก

"นี่ตั้งใจเอาผ้าโปะทับเก้าอี้ลงไปทั้งผืนเลยหรือ"

"ใช่ ผ่านไหม" ชาคริตผินหน้ามาหาเธอจนได้ บนใบหน้าคมเข้มมีรอยยิ้มกริมปรากฏอยู่

ปกติแล้วหนึ่งนาเรตลุ่กจะไม่มาอยู่ในขั้นตอนของงานดีไซน์ เธอบอกว่าไม่มีหัวด้านนี้จึงให้อิสระชายหนุ่มเต็มที่ จนกว่างานของเขาจะเสร็จเธอจึงจะก้าวเข้ามามีส่วนร่วม เพราะเธอเป็นคนขายของ ที่สำคัญเธอมีสายตาสำหรับของสวยงามและรู้ว่าสินค้าแบบไหนที่ขายได้ ซึ่งชาคริตก็ยอมรับในจุดนี้และยอมฟังความเห็นของเธอว่าควรปรับแก้อย่างไรให้ขายได้... เธอกับเขาเคารพกันและกันเสมอ ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สถานะหุ้นส่วนมันคงจนถึงปัจจุบัน

"โอเคอยู่ แต่คงต้องขอดูงานจริงก่อน ไม่รู้ตอนผลิตจะมีข้อจำกัดอะไรหรือเปล่า"

"ก็ทำให้มันไม่มีข้อจำกัดสิ"

"จ้าจ" หนึ่งนาเรศแก้มงทำหน้าเห็น้อยหน้า

"หิวแล้ว พาไปกินข้าวหน่อยสิ"

"หน้าฉันดูเหมือนพี่เลี้ยงของนายหรือไง" หญิงสาวเหล่เพื่อน

"เปล่า แต่หน้าฉันเหมือนคนที่เพิ่งออกแบบเก๋อ้าชายดีให้เธอเสร็จไง"

"มันหน้าสุด" เธอยิ่งหมั่นไส้ซาคริตเข้าไปใหญ่ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเวลานี้เขามีชื่อเสียงในวงการออกแบบเฟอร์นิเจอร์แบบติดลมบนไปแล้ว เขามีแฟนคลับแน่นหนา ไม่ว่าจะออกแบบอะไรก็เป็นทีสนใจ และเป็นไปได้มากกว่าจะทำเงิน ซึ่งเธอก็หวังไว้ว่าคราวนี้ก็เป็นแบบนี้

"อยากกินปลาติบ" เขาหันไปปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกยืน

"ฉันบอกแล้วหรือไงว่าจะไปกับนาย"

"ไม่ต้องบอกก็รู้ เพราะเธอรักฉันไง" ซาคริตยิ้มแล้วก้าวยาวๆ เดินหายไปทางด้านหลังสตูดิโอซึ่งมีทั้งห้องนอนเล็กๆ และห้องน้ำ

หนึ่งนาเรศกลอกตาก่อนจะเดินกลับไปหยิบกระเป๋าสะพาย ถึงจะหมั่นไส้เพื่อนแต่เธอก็ปฏิเสธสิ่งที่อีกฝ่ายพูดไม่ได้ ต่อให้เขาไม่ได้เพิ่งออกแบบเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหม่เสร็จ หากถ้าเขาชวนไปกินข้าวและเธอรออยู่อย่างไรเธอก็ต้องไป

หญิงสาวก็รักซาคริตจริงๆ นั่นแหละ เธอกับเขาต่อสู้อันช่วงเวลาที่ยากลำบากมาด้วยกัน มิตรภาพจึงลึกซึ้งยิ่งมาก หลายคนตั้งข้อสงสัยว่าระหว่างเธอกับเขาน่าจะพัฒนาไปเป็นคนรักได้ ซึ่งเธอก็คิดว่ามันเป็นไปได้ แต่ตอนนี้เป็นเพื่อนกันก็ได้อยู่แล้ว

เอาไว้ถ้าอายุสักสามสิบห้าแล้วเธอกับเขายังโสดกันทั้งคู่เธอก็ค่อยคิดเรื่องชวนเขาแต่งงานละกัน

โชว์รูมของवासตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ ในย่านที่ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งรวมร้านอาหารนานาชาติ ร้านค้าเก๋ๆ รวมถึงสถานที่ท่องเที่ยวยามค่ำคั่นแน่นอนว่าค่าเช่าที่แถวนี้แพงมาก แต่ด้วยภาพลักษณ์ของแบรนด์บวกกับความสะดวกของดีไซเนอร์คนสำคัญของแบรนด์ทำให้เธอยอมจ่าย

เมื่อสี่ปีก่อนซาคริตได้รับมรดกจากป้าผู้ล่วงลับที่เลี้ยงเขามาตั้งแต่เด็ก เป็นบ้านพร้อมที่ดินหลังเล็กๆ ในย่านนี้ เขาย้ายมาอยู่ที่นี้และตัดแปลงต่อเติมมันเป็นสตูดิโอ ตัวบ้านตั้งอยู่บนที่ดินเกือบตาบอด คือมีทางเข้าแคบๆ พอให้รถยนต์คันเดียววิ่งเข้ามาได้ แต่นอกนั้นก็โดนล้อมทุกด้าน ส่วนบนถนนของฝั่งตรงข้ามทางเข้าออกบ้านเป็นอาคารพาณิชย์เรียงราย เมื่อสามปีก่อนผู้เช่าเก่าของตึกที่อยู่เยื้องกับทางเข้าออกบ้านซาคริตไม่ไกลหมดสัญญา เธอเลยเช่าตึกนี้และใช้มันเป็นโชว์รูมแห่งแรกของवासเสียเลย ส่วนชั้นบนก็เป็นสำนักงาน นับว่าสะดวกดี

"ตอนนี้ฉันกำลังคิดๆ เรื่องปล่อยเวอร์ชันพิเศษของชุดบลิ๊กอยู่ มันหลายปีแล้วถึงจะยังขายได้แต่ก็น่าจะมีอะไรใหม่ๆ บ้าง นายว่าเราทำสีพาสเทลดีไหม ขายแบบจำกัดเฉพาะซีซั่น" หนึ่งในนาเรศกินอาหารญี่ปุ่นกับเพื่อนไปคุยงานไป แต่ไม่ทันไรเพื่อนก็ยื่นตะเกียบมาคิบบลาติบไปจากจานของเธอ เธอเลยตะเซาที่ใต้โต๊ะ "แย่งกันนี่ได้ไง หมดแล้วอยากกินต่อก็สั่งใหม่สิ!"

"ก็เธอบอกเองว่าไม่ค่อยหิว แคล้งมากินเป็นเพื่อนฉัน ถ้าเธอกินไม่หมดแล้วเหลือก็เสียดาย กินงานเธอก่อนแล้วถ้าไม่พอค่อยสั่งใหม่" ซาคริตบอกน้ำเสียงเรียบเรื่อยขณะคิบบลาติบจุ่มลงไปในตัวโยชู ไม่นานเธอร้อนใจที่โดนตะเซ และแน่นอนว่าเขาไม่สนด้วยว่าจะโดนเธอกลอกตาใส่ "จะทำสีพาสเทลอะไรก็ทำไปเหอะ หน้าที่ยามันของเธออยู่แล้ว"

"ที่พูดเนี่ยคือฉันอยากให้นายลองคิดหาของใหม่ๆ ไปใส่ในบลิ๊กด้วยไง กล่องรองเท้าหรืออะไรก็ได้"

"ถ้าพูดถึงสีพาสเทลก็ต้องขายผู้หญิง ทำกล่องเครื่องสำอางไม่ก็

กล่องเครื่องประดับดีกว่า"

"เออ จริงด้วย" หนึ่งในนาเรศทำท่าทึ่งๆ "ดีอะ แต่คุณนิตเดียวนายก็มีไอเดียเลย สมเป็นดีไซเนอร์"

"เปล่า ฉันแค่เก่ง" ชายหนุ่มบอกหลังจากกลืนปลาติบลงคอแล้ว และนั่นก็ทำให้คนร่วมโต๊ะต้องกลอกตาอีกหนอย่างช่วยไม่ได้

อย่างไรก็ตาม หญิงสาวยังไม่ทันได้พูดอะไรก็เลื้อยไปเห็นว่ามีคนเดินมาหยุดยืนตรงข้างโต๊ะ เธอเลยหันไปมองแล้วก็พบใบหน้าหล่อเหลากับรอยยิ้มละมุนของบุรุษผู้หนึ่ง

"สวัสดิ์ครับคุณหนึ่ง"

"สวัสดิ์ค่ะคุณชายภัทร" หนึ่งในนาเรศรีบวางตะเกียบแล้วยกมือไหว้

"เราไม่ค่อยได้เจอกัน ถ้ายังไงผมขอเสียมารยาทบกวเวลาอาหารสักนิดนะครับ" หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรยังคงไปรอยยิ้ม ก่อนจะหันไปหาชาคริต "คุณน่าจะเป็นคุณชาคริต ดีไซเนอร์ของวาล"

"คะ นี่คริต" หญิงสาวตอบรับก่อนจะรีบแนะนำ "คริต นี่คุณชายภัทรเจ้าของห้างสแควริโอกับพลาเซเรียไง"

"สวัสดิ์ครับ" ชาคริตวางตะเกียบแล้วยกมือไหว้บ้าง สายตามองอีกฝ่ายอย่างประเมินระคนสนใจ

"ขอเข้าเรื่องเลยแล้วกันจะได้ไม่รบกวนเวลาคุณมาก คือคุณคงพอรู้มาบ้างว่าตอนนี้ผมกำลังทยอยรีโนเวตพลาเซเรียอยู่ และผมก็สนใจอยากได้วาลไปวางขายในห้างครับ ไม่ทราบว่าคุณหนึ่งกับคุณคริตสนใจไหม"

"วางขายในห้างเหรอคะ" หนึ่งในนาเรศทวนคำด้วยความประหลาดใจ

"ครับ ผมยินดีให้พื้นที่คุณทำโชว์รูมลักษณะเดียวกับที่ฝั่งตรงข้ามเลย" คุณชายประกายภัทรพยักหน้ารับ "ตอนนี้คุณกำลังกินอยู่ไม่ใช่เวลาจะตัดสินใจ ยังไงผมขอฝากนามบัตรไว้กับคุณนะครับ ถ้าคุณสนใจจะลองไปเดินดูที่ห้างก่อนก็ได้ ติดต่อมาได้ทุกเมื่อ"

"คะ จั๊นฉันขอแลกนามบัตรกับคุณนะคะ" พอรับนามบัตรจากอีกฝ่าย แล้วหญิงสาวก็รีบหันไปเปิดกระเป๋าสะพายและหยิบนามบัตรส่งให้เขาบ้าง

"ขอบคุณมากครับคุณหนึ่ง ขอโทษอีกครั้งที่รบกวนนะครับ หวังว่าเราจะได้ร่วมงานกันนะ" หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิ้มค้อมศีรษะเป็นเชิงล้าลา สองหนุ่มสาวคู่หู

"สนใจไหม" พออีกฝ่ายจากไปแล้วชาคริตก็หยิบตะเกียบอีกครั้งพร้อมกับส่งเสียงถาม

"ก็น่าสนใจนะ จำได้ใช่ไหมว่ายอดชายในไทยของเรานับเป็นแค่ห้าเปอร์เซ็นต์ของทั้งหมดเอง ห้างของเขาน่าจะมีกลุ่มลูกค้าที่ตรงกับเราด้วย"

ถึงเงินก้อนแรกของแบรนด์वासจะมาจากการขายเฟอร์นิเจอร์ในไทย แต่ด้วยลักษณะตลาดเฟอร์นิเจอร์ของไทยทำให้หนึ่งนาเรศคิดว่าการพยายามขายเฟอร์นิเจอร์เพียงในประเทศอาจไม่พอ แถมตอนนั้นตัวเธอก็ยังเป็นแค่นักศึกษาที่ไม่มีทุนรอนมากมาย แต่โชคดีที่เธอเกิดในยุคอินเทอร์เน็ตเลยสามารถเอาสินค้าลงขายในเว็บไซต์ขายของที่จะมีคนเห็นได้ทั่วโลก ปรากฏว่าชุดเก้าอี้บิล็อกของเธอไปเข้าตานักธุรกิจชาวญี่ปุ่นคนหนึ่ง เขาสนใจคอนเซ็ปต์ของงานแต่ก็ยังมีความสงสัยอยู่บ้างถ้าจะส่งไปขายต่อ อีกฝ่ายให้แนวคิดที่หนึ่งสนใจไว้หลายอย่าง โชคดีที่เธอพอพูดภาษาญี่ปุ่นได้จึงสามารถสื่อสารกันได้โดยตรง

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวหลังจากนั้นก็ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบหลายเดือนต่อมาเป็นช่วงของการพัฒนางานให้ตรงกับที่ลูกค้าต้องการ มันยากลำบากเพราะเธอต้องเรียนไปด้วย แถมชาคริตก็ติดใจงานเฟอร์นิเจอร์จนไม่อยากเรียนต่อให้จบ นอกจากรับผิดชอบตัวเองและवासแล้วเธอก็ต้องคอยดูแลให้ชาคริตฝึกเรียนในสาขาวิชาที่เขาไม่ชอบให้จบด้วย เพราะเธอก็ไม่รู้ว่าवासจะไปต่อได้หรือเปล่า อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องมีปัญญาติดตัวไว้

เป็นแผนสำรอง และตัวเธอก็เช่นกัน

ชุดเก้าอี้บิล็อกได้รางวัลจากเวทีต่างประเทศและเป็นข่าวขึ้นมาพอดี ลูกค้าในหลายประเทศเริ่มให้ความสนใจ ขณะเดียวกันมันก็ได้รับการออกแบบปรับปรุงให้พร้อมขายที่ญี่ปุ่น การที่เริ่มมีออเดอร์เข้ามาทำให้เธอมีกำลังใจจะลุยต่อ รวมถึงมีเงินทุนที่จะต่อยอดพัฒนางาน และเมื่อเริ่มจับตลาดต่างประเทศได้หนึ่งนาเรศก็ไม่ได้หันกลับมามองตลาดไทยอีกเลย จนเมื่อสามปีก่อนที่เธอเพิ่งมาเปิดโชว์รูมแห่งแรก แต่ก็ยังไม่ได้ทำตลาดจริงจังอยู่ดี เพราะลำพังแค่ออเดอร์ต่างประเทศก็ผลิตแทบไม่ทันแล้ว หากช่วงสองปีที่ผ่านมาเธอได้กลับมาโฟกัสเรื่องการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิต จนตอนนี้อะไรๆ เริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว และเธอก็กำลังคิดเรื่องการกลับมาทำตลาดในไทยอย่างจริงจังพอดี

เพราะอย่างไรวาสก็ถือเป็นแบรนด์ไทย...

"นายว่าไม่ดีเหรอ" หนึ่งนาเรศถามเมื่อเห็นว่าเพื่อนเงียบไป

"เปล่า นี่มันงานของเธอ ถ้าเธอว่าดีก็ลุยเลย" ชาคริตไหวไหล่แล้วคิปลาดิบจากงานของเธอไปกินอีกรอบ

ที่ผ่านมานอกจากเธอจะไม่ก้าวทำงานดีไซน์ของเขาแล้ว เขาก็ไม่เข้าไปก้าวทำงานบริหารและงานขายของเธอเหมือนกัน ความสำเร็จของวาสตลอดเจ็ดปีมานี้เป็นเครื่องยืนยันชั้นดีว่ากลยุทธ์ 'เขาสร้างเธอขาย' ใช้ได้ผลดี ดังนั้นก็ไม่มีอะไรจำเป็นอะไรจะต้องเปลี่ยนแปลง

หนึ่งนาเรศพูดเสมอว่าเธอโชคดีที่ได้เขามาเป็นดีไซเนอร์ให้ และชายหนุ่มก็พูดเสมอเช่นกันว่าเขาโชคดีที่มีเธอมาขายของให้... ลำพังตัวเขาเองคงไม่มีปัญญาเอาเก้าอี้ไปขายที่ญี่ปุ่น และไม่สามารถสร้างแบรนด์วาสให้แข็งแกร่งขนาดนี้ได้ด้วย

"เดี๋ยวฉันจะลองศึกษาดูก่อน แล้วยังไงก็ต้องมีการลองคุยรายละเอียดอีก" หญิงสาวไม่หิบบตะเกียบขึ้นมาอีกและเลื่อนจานปลาดิบไปให้เพื่อน

เสียเลย

"แต่คุณชายภักทระอะไรนี่เขาเป็นญาติคู่กัดเธอไม่ใช่หรอ"

"เออจริงด้วย" หนึ่งนาเรศเพิ่งนึกได้

หม่อมราชวงศ์ประภาภักทกับหม่อมหลวงเทวิษณุเป็นญาติร่วมราชสกุล
ฉัตรากัน เท่าที่เธอทราบห่างเป็นของฝ่ายแรก และเขาก็ตั้งญาติๆ มาช่วย
บริหารงานห้างสาขาสำคัญๆ โดยหม่อมหลวงเทวิษณุก็เป็นหนึ่งในนั้น

"เมื่อกี้เขาพูดถึงพลาเซเรียไซ้ใหม่ ไม้ไซ้สแควริโอ" หญิงสาวถามเพื่อน
เพื่อความแน่ใจ พออีกฝ่ายพยักหน้ายืนยันเธอก็พนมมหายใจพรีด

พลาเซเรียเป็นห้างดั้งเดิมของครอบครัวฉัตรและมียหลายสาขา แต่
สแควริโอเป็นห้างใหม่เอี่ยมซึ่งแตกแบรนด์ออกมาเพื่อจับตลาดไฮเอนด์
โดยเฉพาะ ทว่าช่วงหลังก็มีการรีโนเวตและอัปเดตพลาเซเรียสาขาเก่าๆ
ให้ทันสมัยและหรูหราขึ้น

"แปลว่าไม่เอาแล้ว" ซาคริตเลิกคิ้ว

"ได้ไง นี่มันเรื่องธุรกิจ ห้างแบบนี้ไม่ได้เข้าไปง่ายๆ นี่เจ้าของห้าง
มาชวนเอง จะทิ้งโอกาสได้ไง" เธอร้องก่อนจะพนมมหายใจอีกพรีด "ฉัน
ได้ยินมาว่าพลาเซเรียรีโนเวตตั้งหลายสาขา ฉันคงไม่ช่วยขนาดนั้นมั้ง"

บทที่ 4

ผู้ชายน่ารำคาญ

หนึ่งนาเรศเห็นรถเบนซ์คันใหญ่ที่จอดซีดริมรื้อบ้านของตัวเอง มาแต่ไกล เธอแหม่มริมฝีปากแข็งๆ นิดหนึ่งหากก็พารถฟอร์ซเอสยูวีคันโต ของตัวเองวิ่งตรงต่อ พอเข้าใกล้ประตูรื้อบ้านเธอก็หยิบรีโมตขึ้นมากด ครั้น ประตูเปิดกว้างพอแล้วเธอก็บังคับรถเลี้ยวผ่านรื้อบ้านเข้าไปด้านใน

ครอบครัวของหญิงสาวอาศัยอยู่ในย่านชานเมืองตั้งแต่แรก หลังจาก ตั้งตัวได้เธอก็ขอให้พ่อขายบ้านเดิม เพราะช่วงหลังที่นั่นมีปัญหาน้ำท่วมกับ ละแวกนั้นเริ่มมีโจรเยอะ โดยเธอซื้อบ้านใหม่ในหมู่บ้านใหญ่ แต่ก็อยู่ไม่ไกล จากบ้านเดิมนักเพราะต้องให้พ่อเดินทางไปโรงงานเฟอร์นิเจอร์สะดวกด้วย ที่ผ่านมาเธอพยายามขยายโรงงานโดยซื้อที่ดินรอบๆ จนกระทั่งขยายต่อไปไม่ได้ เธอจึงไปซื้อที่ดินผืนใหม่เพื่อตั้งโรงงานใหม่อีกแห่ง กระนั้นก็เลือกที่ดิน ที่ไม่ไกลจากโรงงานเดิมอยู่ดี พ่อของเธอชินกับที่ทางแถวนี้และเธอก็ไม่เห็น ความจำเป็นต้องบังคับให้ท่านเปลี่ยน

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้หนึ่งนาเรศซื้อคอนโดฯ ห้องเล็กๆ แถว ใจกลางเมืองเอาไว้พำนักเองด้วย เพราะบางทีเธอมีธุระในเมือง ถ้าเข้า หรือตึกเกินไปเธอก็ขี่เก็ยจฬารถติดขับรถกลับบ้าน ซึ่งเธอมีประสบการณ์

มาแล้วว่าถ้าวันไหนแย่มากๆ ก็อาจต้องใช้เวลาเดินทางถึงสองสามชั่วโมง
ทีเดียว

หญิงสาวลงจากรถพร้อมกับสวมคาร์ดิแกนใหม่พรมไปด้วย เพราะ
ถึงจุดเตรสที่เธอใส่ตอนนี้จะไม่ได้ไปแต่คอกก็ค่อนข้างกว้าง สวมเสื้อคลุมไว้ก่อน
จะดีกว่า ครั้นเรียบริบร้อยแล้วจึงเดินไปเปิดกระโปรงหลัง ระหว่างทางกลับบ้าน
เธอแวะซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อข้าวของเครื่องใช้เข้าบ้านด้วย... พ่อเธอก็เหมือน
ผู้ชายส่วนใหญ่ พอไปซื้อของเองก็ซื้อผิดซื้อถูก มีแค่พวกอาหารที่ทาน
ไม่ค่อยพลาด เธอเลยตัดปัญหาสำหรับหน้าที่เป็นคนซื้อของใช้เข้าบ้านเสียเอง
อย่างไรเสียถ้าไม่ติดขัดอะไรเธอก็จะกลับมาค้ำที่บ้านอยู่แล้ว

"หนึ่ง พ่อเนี่ยว่าวันนี้ลูกจะค้ำที่คอนโดย ซะอีก" วรยศโผล่หน้าออกมา
จากในตัวบ้าน

"ตอนแรกก็ว่าอย่างนั้นแหละค่ะ แต่พอดีเคลียร์งานเสร็จเร็ว"

"แล้วนั่นซื้ออะไรมาเยอะแยะอีกแล้ว"

"เยอะที่ไหนล่ะ หนึ่งไม่ได้ซื้อของเข้าบ้านมาเกือบเดือนแล้วนะ"

พอวรยศเห็นว่าลูกสาวสามารถถือข้าวของทั้งหมดเองได้เลยหยุดยืนรอ
อยู่ตรงมุขหน้าบ้าน ครั้นร่างโปร่งเดินเข้ามาใกล้จึงพูดเบาๆ

"ซั้ยมา..."

"เห็นรถที่หน้าบ้านแล้วค่ะ" หนึ่งนาเรศยิ้มตอบ "เขาจะอยู่ถึงกินข้าวเย็น
เลยไหม"

"น่าจะ"

"งั้นเดี๋ยวหนึ่งขึ้นไปเอาของบนห้องแล้วซึ่งดีกว่า"

ผู้เป็นพ่อมีสีหน้าหนักใจหากก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงปล่อยให้ลูกสาว
เดินผ่านเข้าไปในบ้าน

"สวัสดิ์ค่ะคุณอาชัย" หนึ่งนาเรศยกมูมปากเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ตามมารยาท

"วันนี้หนึ่งกลับบ้านด้วย อาโชคดีจริงๆ เลย" วัชชัยยิ้มว่า

"แวะเอาของมาส่งให้คุณพ่อ นะคะ" เธอบอกแล้วเดินหัวถูงข้าวของ
ตรงลึกเข้าไปทางครัวหลังบ้าน

ธวัชชัยเป็นเพื่อนรุ่นน้องของพ่อ พ่อรู้จักเขาที่งานเลี้ยงรุ่นมหาวิทยาลัย
แล้วคุยกันถูกคอเลยติดต่อกันมาเรื่อยๆ อีกฝ่ายเป็นเจ้าของตลาดหลายแห่ง
และมีฐานะดี เธอรู้จักธวัชชัยตั้งแต่เริ่มเรียนมัธยมต้นและสนิทสนมกับอีกฝ่ายดี
จนกระทั่งช่วงหลังเรียนจบมหาวิทยาลัยเธอจึงรู้สึกว่าเขามองเธอด้วยสายตา
แปลกๆ

หญิงสาวพอจะทราบว่ธวัชชัยเป็นคนเจ้าชู้ มีบ้านเล็กบ้านน้อย
สำหรับเธอมันน่ารังเกียจ แต่ก็พยายามคิดว่าเขาเป็นเพื่อนที่ดีต่อครอบครัว
ภรรยาในสายตาของเธอในช่วงที่เธอเรียนจบก็ทำให้เธอหวาดระแวงปนไม่สบายใจ
อาจเพราะเธอโตเป็นสาว รวมถึงเริ่มมีเงินพอจะดูแลตัวเองและแต่งตัวก็ได้...
ตอนแรกเธอไม่ค่อยแน่ใจ บวกกับยุ่งๆ เรื่องงานจนไม่ค่อยได้เจอธวัชชัย
จนกระทั่งช่วงปีสองปีหลังมานี้อะไรๆ เริ่มอยู่ตัว และเธอก็มีโอกาสดูพบ
ธวัชชัยบ่อยขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ความไม่สบายใจเก่าก่อนจึงหวนกลับมาตอกย้ำ
อีกครั้ง

หนึ่งนารตตัดสินใจพูดกับพ่อตรงๆ ขณะเดียวกันเธอก็เข้าใจว่า
มันเป็นเรื่องยากที่ลู่อ พ่อจะห้ามอีกฝ่ายเข้าบ้านทั้งที่คบหาสนิทสนมกัน
มานาน เธอเลยเป็นฝ่ายเสี่ยงเขาเอง ซึ่งมันก็ไม่ยากอะไรในเมื่อเธอมีคอนโดย
เพียงแต่มันก็น่ารำคาญบ้างโดยเฉพาะตอนที่เธออยากกลับมาค้างกับพ่อ
อย่างวันนี้ กระนั้นเธอก็ไม่ได้โทษพ่อ เธอรู้ว่าช่วงหลังทำงานก็พยายามเสี่ยงจะ
ติดต่อกับธวัชชัยแล้ว เพียงแต่ถ้าเจอกรณีบุกมาถึงบ้านแบบนี้คงไม่ไหว

น่าหงุดหงิดชะมัด!

หนึ่งนารตเลือกแวะห้างสรรพสินค้าก่อนกลับเข้าคอนโดย เพื่อกิน
ม้อเย็น ขณะที่กำลังเดินเลือกว่าจะกินอะไรที่ร้านไหนอยู่นั้นก็มีเสียงเรียกชื่อ

ตั้งมาจากด้านหลัง พอหันไปเธอก็จึงพบไทรภพกำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งตรงมาหาเธอ ทำทางน่าจะออกมาจากร้านอาหารร้านหนึ่งที่เธอเพิ่งเดินผ่าน

ผู้ชายนำรำคาญมาอีกคนแล้ว!

"หนึ่ง คุณไม่รับโทรศัพท์ผมเลย"

"แล้วทำไมฉันต้องรับล่ะคะ ในเมื่อฉันไม่ได้มีธุระอะไรต้องคุยกับคุณนี่"

หญิงสาวตอบกลับอย่างไม่รักษาน้ำใจ

ไทรภพเข้ามาจีบหนึ่งนาเรศเมื่อหลายเดือนก่อน ช่วงแรกเธอคิดว่าอีกฝ่ายก็ไม่ได้แย่และตั้งใจว่าจะลองดูไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเธอได้ทราบว่ามีแฟนแล้ว เธอเลยบอกเขาตรงๆ ว่ารังเกียจพฤติกรรมของเขา แต่การณ์กลับกลายเป็นว่าเขาบอกเลิกกับแฟนเก่าแล้วจีบเธอต่อ กระนั้นเธอก็ไม่ได้ประทับใจเลย เพราะมันผิดมาตั้งแต่เขามาจีบเธอทั้งที่ยังมีแฟนแล้ว หน้าซำมันยังทำให้เธอโดนบางคนมองว่าเป็นต้นเหตุให้เขาเลิกกับแฟนเสียอีก เธอเลยประกาศให้เขารู้ชัดๆ อีกรอบว่าจะไม่มีทางพัฒนาความสัมพันธ์กับเขา และเธอก็บอกนักข่าวสายสังคมไปแบบเดียวกันเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดข่าวรักสามเส้าให้ชื่อเสียงของเธอเสื่อมเสีย

ทว่าไทรภพก็ไม่พยายามเข้าใจอะไรเลย เขายังวนเวียนตามจีบเธอ จนเธอตัดปัญหาด้วยการบล็อกการติดต่อทุกช่องทาง หลีกเลี่ยงการไปงานที่รู้ว่าจะได้เจอกับอีกฝ่าย หรือกระทั่งเดินหนีเขาตั้งๆ ให้ทุกคนเห็น จนตอนนี้ก็ผ่านมาสองสามเดือนแล้วกระนั้นเขาก็ยังไม่เลิก

ทำไมเธอถึงเจอแต่ผู้ชายแบบนี้ก็ไม่รู้!

"หนึ่ง อย่าใจร้ายกับผมนักเลย" อีกฝ่ายโอดครวญ สีหน้าทำทางน่าสงสาร

"ฉันยินดีเป็นเพื่อนกับคุณค่ะ แต่ตราบดีที่คุณยังคิดอยากเป็นมากกว่านั้น ฉันก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกไม่คุยกับคุณ"

"ทำไมคุณต้องเอาอดีตมาตัดสินปัจจุบันของผมด้วย มันต่างกรรมต่างวาระกัน คุณให้ออกาสผมบ้างไม่ได้หรือไง"

"ไม่ค่ะ" หนึ่งในเรศยืนย่นหนักแน่น "ยังไงฉันก็ไม่ได้ขอบคุณอยู่แล้วด้วย คุณควรจะยอมรับแล้วก้าวต่อไปค่ะ และถ้าจะให้ดีก็อย่าไปจับผู้หญิงคนไหน ทั้งที่มีแฟนอยู่แล้วอีก มันทุเรศ"

"ผมรู้ว่าสิ่งที่ผมทำมันไม่ดี ผมสำนึกแล้ว ยังไงผมจะไม่มีวันทำแบบนั้น กับคุณแน่ๆ หนึ่ง ผมหลงรักคุณจริงๆ นะ แล้วผมก็ไม่เคยรู้สึกขนาดนี้กับผู้หญิงคนไหนเลย"

"ขอโทษด้วยนะคะ พอดีฉันเป็นพวกที่เชื่อว่าถ้ามีครั้งแรกมันก็ต้องมีครั้งที่สองได้ คุณไปหาผู้หญิงคนอื่นที่ใจกว้างกว่าฉันและยอมให้ออกาสคุณ ได้ดีกว่าค่ะ"

หญิงสาวรำคาญมากขึ้นทุกวินาที ขณะที่กำลังคิดว่าจะหันหลังเดินหนีไปเฉยๆ ดวงตากลมโตก็เหลือบไปเห็นบุรุษสูงวัยคนหนึ่ง ท่านยืนทำท่ารีๆ รอยมองมาคล้ายไม่แน่ใจว่าควรเข้ามาตีไ้ม สองมือของเธอยกขึ้นไหว้โดยอัตโนมัติ และนั่นก็เหมือนเป็นสัญญาณให้ท่านเดินเข้ามา

"ลุงคงไม่ได้มาซัดจิ้งหะไซ้ไ้ม"

"ไม่เลยค่ะ" หนึ่งในเรศรีบบอก "หนูกำลังจะไปพอดี"

หม่อมราชวงศ์เทพทัตหันไปรับไหว้ไตรภพ หากสายตาลอบเหลือบมองหญิงสาวคล้ายประเมิน ก่อนที่ท่านจะส่งเสียงอีกครั้งโดยยังมีรอยยิ้มบางๆ ฉายอยู่บนใบหน้า

"ลุงก็กำลังจะโทรหาหนูหนึ่งว่ามาถึงหรือยัง ลุงจำไม่ได้ว่าเรานัดกันไว้ที่ร้านไหนแน่"

หนึ่งในเรศกะพริบตา แล้ววินาทีถัดมาเธอก็หัวเราะเบาๆ

"คุณลุงจำไม่ได้ก็ไม่แปลกหรอกค่ะ เรานัดเวลากันแต่ลืมนัดเรื่องร้านคงเพราะตอนนั้นเรารีบๆ นี่หนูกำลังคิดว่าจะโทรหาคุณลุงเหมือนกัน" รอยยิ้มของหญิงสาวจางลงเมื่อเธอหันกลับไปหาไตรภพที่ยืนมองมาคล้ายกำลังพยายามจับต้นชนปลาย "...ฉันขอตัวนะคะคุณไตร หวังว่า"

คุณจะไม่เข้าใจเสียที่ว่าฉันก็ไม่มีทางคบหาเป็นแฟนกับคุณแน่ๆ อีกอย่างผู้ชายที่พูดไม่รู้เรื่องมันน่ารำคาญด้วย"

"เอาไว้อีกหนึ่งไหมคะคุณไทร" ชายสูงวัยพูดอย่างนุ่มนวลเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นท่านก็หันไปหาหนึ่งนาเรศที่ยืนเบี่ยงตัวรอในลักษณะพร้อมออกเดิน และเมื่อท่านก้าวเดินเธอก็ก้าวตาม

"ไปร้านไหนกันดีคะ" หนึ่งในนาเรศถามอย่างเป็นธรรมชาติ แม้แต่ที่จริงแล้วเธอจะไม่ได้นัดกับหม่อมราชวงศ์เทพทัตเอาไว้อะไร ความจริงเธอไม่มีเบอร์โทรของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ จะมีได้อย่างไรในเมื่อเธอเคยคุยกับท่านแค่ครั้งเดียวเท่านั้น...แต่ครั้งนั้นท่านก็ช่วยเธอไว้เหมือนวันนี้

เมื่อเดือนก่อนหญิงสาวไปงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสงานหนึ่ง แล้วอยู่ดีๆ หม่อมราชวงศ์เทพทัตก็เข้ามาทัก ตอนนั้นเธอยังไม่ทันได้คุยกับท่านจริงจั่ง เพราะไทรภพเข้ามาทักอีกคนก่อน แต่เท่าที่ฟังเกริ่นก็พอจะจับใจความได้ว่าท่านน่าจะรู้เรื่องระหว่างเธอกับอดีตภรรยาและลูกชาย กระนั้นพอไทรภพมาขัดพ้อของหม่อมหลวงเทวีษณุเลยต้องเงียบไป

วันนั้นชายหนุ่มก็ทำตัวเหมือนวันนี้ คือพยายามตีเธอโดยไม่สนใจคำปฏิเสธใดๆ ของเธอเลย เธอใกล้จะหมดความอดทนรอหม่อมราชวงศ์เทพทัตช่วยเตือนสติเขาด้วยคำพูดนุ่มๆ

'คุณไทร อย่าทำให้สุขภาพสตรีอี๊ดอัดเลย'

นั่นเองไทรภพจึงยอมล่าถอยไป และหลังจากนั้นเธอก็ถึงกับต้องไปไหว้ขอคุณชายสูงวัย เสียหายที่หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้คุยกับท่านต่อเพราะพิธีการในงาน แต่เธอก็ประทับใจในตัวท่านมาก ไม่นึกว่าวันนี้หม่อมราชวงศ์เทพทัตจะกลับมาช่วยเธอซ้ำในเหตุการณ์ที่ยากกว่าเดิมเสียอีก เนื่องจากท่านไม่รู้เรื่องอะไรเลยแต่ก็ช่วยเธอได้สำเร็จ

"หนูเลือกเถอะ" อดีตสามีของพิมพ์ภัทรายิ้มคล้ายขำ

โชคดีที่จุดที่ไทรภพตามมาเรียกหนึ่งในนาเรศนั้นอยู่ใกล้กับหัวมุมทางเดิน

เธอก็สามารถเลี้ยวหนีจากสายตาของชายหนุ่มได้เร็ว หลังจากหันไป
เช็กให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตามมาเธอก็หันกลับมาขมื่อไหวห่อมราชวงศ์
เทพทัต

"ขอบคุณคุณลุงมากนะคะที่เข้ามาช่วย"

"ถ้าหนูไม่ได้ขมื่อไหวลุงก็เิ่มกล้าเข้าไปทักหรง" เขายิ้ม "เจอพวก
จอมตื้อนี่ก็ลำบากหน่อยนะ"

"ยังเิ่งหนูก็ต้องขอบคุณอยู่ดีคะ มุกมีนัดกันนี่เิ่งมากเลย...แล้วนี่
คุณลุงกินมื่อเ่ยนหรือยังคะ"

"ยังเลย"

"แล้วมีนัดหรือเปล่านั้น ถ้าไม่มีขออนุญาตให้หนูเ่ียงข้าวตอบแทน
คุณลุงสักมื่อเ่ยนคะ คุณลุงช่วยหนูไว้สองครั้งแล้ว" หนึ่งนาเรศออกปากชวน
ทันที ครั้นสังเกตเห็นว่าท่านล้งเลเธอก็รีบพูดต่อ "นะคะ...นะคะ หนูมีเรื่อง
อยากคุยกับคุณลุงเหมือนกัน เกี่ยวกับคุณเทมส์แล้วก็คุณแม่ของเธอ"

ห่อมราชวงศ์เทพทัตมองเธออย่างแปลกใจ ก่อนที่เ่เขาจะพยักหน้ารับ

"ถ้าพูดถึงเรื่องนี้ ลุงก็อยากคุยกับหนูเหมือนกัน"

"ลุงแค่อยากบอกว่าลุงพอจะรู้เรื่องระหว่างหนูกับคุณพิมพ์ และลุง
ก็อยากรู้ว่าลุงจะมีทางเ่ไหนบ้างเ่ใหม่ที่ลุงจะช่วยเหลือ...เพื่อเรื่องจะไม่ลุลง
ไปไกลกว่านี้"

หลังจากสั่งอาหารกันแล้วหนึ่งนาเรศก็เปิดประตึ้นด้วยการขอให้
ห่อมราชวงศ์เทพทัตเป็นฝ่ายพูดประตึ้นที่อยากพูดก่อน และเมื่อครู่ก็คือ
ประตึ้นของท่าน

"หนูว่า...อาจจะเ่กันแล้วคะ" เธอยิ้มแ่่ง พอเห็นอีกฝ่ายทำท่าแปลกใจ
เธอก็เล่าเรื่องที่เธอบุกไปหาพิมพ์ภักธาให้ท่านฟังตามตรง รวมถึงเรื่องที่เธอ
คุยกับห่อมหลวงเทวิษณุด้วย

"เรื่องนี้... นานหรือยัง" หม่อมราชวงศ์เทพทัตถามหลังจากอึ้งไปชั่วขณะ
"ก็เพิ่งเมื่อไม่กี่วันก่อนนี่เองค่ะ"

"ลุจยังไม่ได้เจอเทมส์ ช่วงนี้เขายุ่งๆ กับงานรีโนเวตห้างเลยค้างที่
คอนโดฯ ไม่ค่อยได้กลับมาที่บ้าน... แต่ถึงเจอเขาก็อาจจะไม่ได้เล่าให้ลุจฟัง
อยู่ดี ลูกชายนะ" ท่อนหลังชายสูงวัยพูดเหมือนปนกับตัวเองก่อนจะเงยหน้าขึ้น
ส่งยิ้มให้เธอ "บางทีลุจก็อยากมีลูกสาวนะ"

หนึ่งนาเรศยิ้มรับ แม่นใจจะคิดว่าหม่อมราชวงศ์เทพทัตไม่ควรมี
ลูกสาวถ้าแม่ของลูกสาวคนนั้นคือพิมพ์ภัทรา... แต่ลองนึกว่าลูกสาว
มีดีเอ็นเอของแม่สักครั้งก็น่าชวนพองสยองเกล้าแล้ว

ขณะเดียวกันกับที่หญิงสาวกำลังนั่งคุยกับหม่อมราชวงศ์เทพทัต
ที่ด้านนอกหม่อมหลวงเทวีษฎ์ก็กำลังเดินปะปนอยู่กับฝูงชน ที่แรกเขาเกือบ
จะเดินผ่านร้านอาหารไปแล้ว กระนั้นใบหน้าที่คุ้นตาก็ทำให้เขาถึงกับ
ต้องหมุนกายเดินย้อนกลับมาดูให้ชัด แล้วเขาก็ต้องอึ้งเมื่อพบว่าพ่อของตนเอง
กำลังนั่งร่วมโต๊ะกับหนึ่งนาเรศ ทั้งสองคุยกันท่าทางสนิทสนมดี

คุณพ่อรู้จักเธอด้วย?

ชายหนุ่มได้แต่มองงง เพราะตอนที่เขาเล่าเรื่องระหว่างหญิงสาวกับ
พิมพ์ภัทราให้พ่อฟังท่านก็ไม่ได้บอกว่ารู้จักหนึ่งนาเรศ... เป็นไปได้ว่า
ท่านอาจเพิ่งรู้จักกับเธอ ยังไงเสียเธอก็ไปงานนี้ไม่นานนี้บ่อยๆ แต่... ถ้าอย่างนั้น
ทั้งสองคนคุยอะไรกัน

ในหัวของหม่อมหลวงเทวีษฎ์มีแต่คำถาม ริมฝีปากเรียวเข้มเข้าหากัน
นิดหนึ่งก่อนจะตัดสินใจออกเดินต่อ บอกตัวเองว่าเอาไว้ค่อยถาม
หม่อมราชวงศ์เทพทัตหลังจากนี้ อย่างไรก็ตามเสียพ่อก็ไม่แน่ว่าจะปิดบังเขา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622825.html>